

После суше

Однео сам сунце у воденицу
ватру да мељем
кад немам пшеницу

(„Сунце у воденици“)

Црна браћа

Лепи снови при поласку другом крају
Неповратно допадали црној браћи
Познатијој по весељу и нехају
По пољима по ноћима по недаћи
Немогуће изнад себе јели своје
У сред куће са травама лековитим
За пољупце у бесвести за разбоје
За даљине у песмама валовитим

Град за градом пролазили једва живи
Од радости цепали им униформе и чиновне
Све уз Дунав преко века преко дана
Све уз Дунав уз вир један нечастиви
Уз облаке и уз лаке Мађарице
Бежали су претворени у кринове
Испод звезда родним дахом са усана
Зидали су беле цркве и синове

Опчињени чарном пажњом Непребола
Гајили су страшно сунце родном јату
Нису знали да су тада од Ђавола
Већ примили знак уклетих као плату
Својом душом скамењених сунцокрета
Понели су плаветнило са Карпата
Да не буду остављени без завета
Без Црњанског у дубини свог шапата
(„Вечерњи крчаг“)

Врата претесна

Курјаци околу куће
Већи су од куће

Очи су им стаклене
Шапе су им гвоздене
Кроз врата претесна
Из глади големе
И кад би хтели
Унутра не би

Лампа од снега
Пламеном неизбежним
Продире ми дубоко
У мрак исконски
Осветљен испод
Смртно рањеног Пушкина
Осветљен дрхтим
На штакама зиме

Је ли то младост
На падини
Јесам ли
Разлог паду

Из своје бих коже
У кожу курјака
Из коже курјака
У кожу урлика
Из коже урлика
Да одем без трага
Ал врата претесна
Ал глад голема
Напоље не могу
Главом не могу

Курјаци около куће
Већи су од куће

(„Вечерњи крчаг“)

Молитва

Сачувај ме боже лепог дана
Могу срести превише добре људе
Једва чекају да убијем да украдем
У мени добротом грешку да осуде

Боже Априла јаки везачу лудила
Заклони ме питомином старог вука
Постојбина ми је сред небеских жила
Везаних у прстен од тихог јаука

Када боли добро је што боли
Неизбежна рана је и храм
Само да се брзо не преболи
Оздравим ал останем сам

Окрени ме ни од каквог страха
Како да живим ако се не плашим
Памног бича у трену замаха
Једа змије уста гладне ваши

Боже Кртицо из мојих дамара
Твој напор молитвом услиших
Чувај ме од будних чувара
О од мене буднијег од њих

Не снажи ме у свежини хлеба
Када имам и други да има
Знак милости у кљууну јастреба
Док се гости на мојим прсима

(„Вечерњи крчаг“)

Уместо биографије рођак Спасоје

Ноћу уочи Светог Јована
Кућна ми врата сном раскована
Видим ненадно на гумно моје
Из мрака крочи рођак Спасоје
Лагано хода стасом трепери
Голем у својој живој намери

Двоструко коло около њега
Треће се развија испод снега
Анђели трубачи из Збоштице
Уместо труба имају тице
Чија ли је свадба и весеље
Када видим многе пријатеље

Пламена старог расулна клица
Гризе ми тихо најдража лица
На ледини испод оскоруше
Видим слеђене старе чауше
Изгубљене им чекиће власти
За брег бацају свати сабласти

Рођак Спасоје из пушке кратке
Кроз прстен гађа јабуку гатке
Прах неспокојства из цеви сипа
На моје срце бившег полипа
Мртав је дуго ал смрти не да
У њему ноћас да се огледа

(„Шумска црква“)

Шумска црква

Крошње букви испуњене зујем
Вретена ког луда преља вије
У грозници чежње за олујем
Који је још продувао није

Невидљиве њене руке меке
Завлаче се испод мога чела
Да оставе сенке и одјеке
Шумске цркве што је изгорела

Град саграђен оста сред предива
Предивни се не виде кровови
Како пламте на леђима дива

Снага му се врх пламена пови
Мраком у ком худе замке скрива
Ловац који своју главу лови

(„Шумска црква“)

Шумокрадице

Ливадом си везан око главе
Млаз ведрине из груди ти куља
Будан пловиш ка зори поплаве
Низ сливове водених оргуља

Дан зазидан оста у бескрају
Беспомоћно твоје грло јечи
Само усне нечујем веслају
Украле су шуму дрвосечи

Пре рођења пре прве границе
Док ти није знак стављен на лице
Звук у дупљи наде ишчезава

Видиш себи на свом гробу свице
Лишће звезда руку видарице
Што милује али не спасава

(„Шумска црква“)

Јавке уснулих

У додиру с цвећем
Прсти им увену
За пољубац воћем
Немају замену

Мимо тебе тутње
Кобиле црвене
Љубичицом слутње
Страсно одевене

Кроз старе ормане
Ноћни ветар шета
Да л ће а осване
Занос лудог сплета

Из сатрулог пања
Скочи чечак плави
Прхну из сећања
Језик искричави

Оде за лептиром
Запаљених крила
Под њима се мати
Тог дечака скрила

На јабучњак слећу
Чешљеви ко осе
Праменове магле
Очешљане носе

Са жуте полице
Паде црно сито
Попуцаше жице
И просу се жито

Два чирака звоне
Нигде нема свеће
Да осветли споне
Тишине претеће

Претешки поклопац
Диже дечја рука
Ал не може дићи
Сунце из сандука

Сребрна лисица
Са тавана скичи
Док се гасе слсике
Мог ума гоничи

(„Шумска црква“)

Извор крај њега глог

Непознатих дубина глас
Из тамне шпиле одзвања
Као да опомиње нас
Снага вреднија а мања

Водо вечнија од уста
Која те помно пију
Постајеш мисао густа
За чезњу нам извеснију

У сну анђела охолог
Руком жедника насликан
Живи извор крај њега глог

Расцветан већ мирише дан
У знаку сунца распуклог
У мраку нашем сагледан

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Везиља Радоша Модричанина

Млаз водене збиље
У сну је везиље
Вез који је смори
Ал она мрамори

Две уклете жице
Кроз њене зенице
Затегнуте брује
Ал она не чује

Лице јој одавно
Поста водоплавно
Ту се још огледа

Делија од леда
Љуби уста језна
Али она не зна

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Златна леска

До тамног ми чела
Умор фењер диже
Да се виде јасно
Да му буде ближе

Тајанствени пламен
Тињао у мени
Низ бунаре бежи
Јури сродне сени

На пропланку несна
Расте златна леска
Од чијег ће прућа

Пре последњег блеска
Бити исплетена
Жедникова кућа

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Змај Радоша Модричанина

Преко лица бунара
Мајстор Радош угарком
Своје срце нашара

Потом узе сечиво
У сред срца бунарског
Старог змаја изваја

Жедан мајстор воде би
Ал до воде не може
Будна ватра над њом бди

Бунарције моћног жеђ
Сустигнута уњама
Гласом оде около

На свом путу до воде
Извајаћу и коња
А коњаник бићу сам

Што пре букти пламена жеђ
Што пре вришти пропет коњ
Што пре звецка љути мач

Што пре сикће стари змај
Да би мене убио
Своје срце пробошћеш

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Приказано руком Радоша Модричанина на бунару у селу Кобиље

И Мурата и витеза
Бунарџија муњом веза

Шест векова од олова
Шест векова из долова

Шест векова с кућног крова
Шест векова из корова

Шшест векова у буквару
Шест векова на бунару

Шест векова Мурат гине
И никако да погине

Ој Милоше несаницо
Спаљена перјаницо ој

Шест векова седми вуче
Још се муче још се муче

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Поред ископаног бунара

У продуженој мисли
Тишина му порасала
И сјајан брег до неба
И кућа отворена

У њу стално одлази
Никада се не враћа
Успомене му коњи
Који нигде не стижу

Из дубине бунарске
Незнан га тутањ плаши
О кућо у којој се
Ниједна реч не чује

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Што тише

Срце пита могу ли
Само тихо што тише
Да те нико не чује

На крилима могу ли
Само једном не више
Да те занос не трује

Над бунаром могу ли
Само слушај боље је
Све што мање разумеш

Мало ниже могу ли
Дубине те варају
Ал ти храбро згази

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Бич и бубањ

У дну неба
Бије бубањ
Без дна бунар у том звуку
Отвара се и сто руку
Запламтелим
Бичем пева
Тишинама одолева
Шибa веже не оклева
Пре свих жртви
Да домами
Бунарџију својој тами
Да му узме прве слике
За најмлађе
Дављенике

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Сунце Радоша Модричанина

Чим се родило
Одмах се уморило

Уморно
Небеса копало

Увече
У бунар пропало

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Смрт бунарџије

У бунарској тепсији
Славуј грло преклано

Са бријачем ненадним
За брег зима замиче

У бунарској тепсији
Неимарев оста вид

На мистрији крилатој
Бунарџија одлете

Под главу му пролеће
Пусти бунар подмеће

У бунарској тепсији
Спава човек ничији

Зора која не свиће
Лозицом га оплиће

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Последњи цреп

На кућном крову држим
Последњи цреп
За моје руке
Претежак

Не могу да га апооставим
Не могу
Најлепши крај
Да измислим

Имам светлости
И имам кућу
Очи су ми пуне
Уста су ми празна

Страх је први
Ушао
У мој
Нови дом

(„Бунари Радоша Модричанина“)

Похвала смеху, 6

Своме крају разроки век
Коло води срдит и прек

Једнима мрак и незван гост
Доносе на дар страх и пост
(Другиима у истом трену
Радосна се сунца прену
У чулима светлост гушћа
Са смехом ли створи ушћа)

Ал за кратко и стари бол
Показује сјај-неутол
У дрхтав сетан пламен плав
Насмешен оде човек сав

Разроки век презрени бог
Игра и гута сина свог

(„Похвала смеху“)

Похвала смеху, 9

Започне ли киша рушна
Да напаја поља сушна
Усамљену на пропланку
Гром јасику нађе танку
Већ сутра ће нова биљка
Да јој шикне из ожиљка

(„Похвала смеху“)

Похвала смеху, 43

Онај што се рађа сада
У колевци твог распада
Насмејан је изузетно
Црв му гризе око сретно

Онај што се ником не да
Носи грану свога једа
На рамену ко заставу
И њом плаши мирну јаву

Онај који проверава
Од чега је дата страва
Показује сном податке
Откривеног смеха – гатке

(„Похвала смеху“)

Похвала смеху, 50

Чак и онај кога нема
Тежи циљу да пропева
Заметну се уста прво
Затим из њих никне дрво

Трун живота пробуди се
И испуни сјај амбисе
Неизбежном мрежом жила
Реч свој бескрај уловила
Онај кога није било
У тај простор пушта крило
Необјашњив трептај зачне
Невидљиве слике зрачне
И зазвучи већ предато
Тишинама мртво јато

(„Похвала смеху“)

Слуге говоре о мртвом господару све најбоље

Без свог господара заиста смо тужни
Добар је био
Другог нисмо имали

Господском руком
Ника насас не повреди
Волео је сами себе да шибамо

Испод плодних поља у јауку давном
Уста су му премудра
Похвале пуна

Најхрабрији
До смрти за њим су ишли
У други је даљ најверније повео

Проклети да смо што га не испратисмо
Заслуге су му од нашег бола веће

Сторуки мрак у наручју га држи
А земни ветар
У костуру му свира

Таквог господара нећемо имати
Нека му је лака земља
На којој смо

(„Често рушена кућо“)

Запис о неуморном хармоникашу Љубисаву Тоскићу

Његове руке где ли су сада
По којој води пребира дирке
Са свих ли страна траје опсада
А нема крова нити простирке

И не треба му јер мртав лута
Гоњен чопором слепих играча
С краја је на крај земље посута
Њиховом игром песмом од плача

У ивањској ноћи кад извире
Жуборења свир изнад вртача
Коло ли сенки постаје шире

Хармоника је звучна ломача
У којој свирач себе прождире
У којој огањ вернике јача

(„Сване ли“)

Косово у праскозорје

Шта понети у праскозорје
кад се полази на брзину
гром што слути врхом борје
злато детињства сан – врзину
сјај бунарски љуску са прага
слику претка икону црну
гласови птица из шипрага
посвећене сунчевом зрну

Шта понети у нестаништа
у несан дуги без свршетка
док срце гута слатко Ништа
да буде већа загонетка
шта понети какве почасте
да дечји страх не храни мору
колико је потребно власти
за крик везан у немом чвору

(„Испод снега“)

Запис из Грчке 1982. године

На морској обали затворених очију
одједном видим сунце у кљуну
огромне гладне птице

Не чује се ниједна реч не осећа се
ниједан покрет у запаљивом зраку

Подне смотало старце и младиће
лелујаве девојке и децу у црну кутију
у непокретно огледало

Ниоткуд ветра ни окрепљујућег даха
мој страх склопљена небеса осветљава

За тренутак препознајем Ниобу
неутешну и затегнуту у светлосни лук
над својим скамењеним породом
(„Згон“)

Из јеретичког подсетника

3. пролеће у затвору

Нови закон
моћно оружје мудраца
неутешној деци
сјај у очи баца
док се склања сунце
и просипа чари
преко неких
давно доказаних ствари
пада опет вече
пљушти тама стара
једнако за сужња
и за тамничара

Ми можемо више
у свом изговору
наћи праве казне
него у затвору
слушај шапат кључа
слушај тајну браве
док пуцају врата
непојамне страве

Одједном љубави
хиљаду копита
да би нас смрвило
испод земље хита

(„Ноћни пливач“)

Признање

Правио сам дуго
златне мердевине
а злато ископах
у дечијој души
на крају живота
увис да се винем
да уберем звезду –
одбрану у тмуши

А те звезде ко зна
да ли игде има
или ми је само
у сну засијала
плашим се да носим
пустош у очима
и да све до сада
беше страшна шала

Много је грешака
стекло право на ме
и природно све су
узеле ми име
док прослављам светлост
салећу ме таме
говорим о ватри
а стижу ме зиме

Ако је до мраза
нек дође кад мора
не могу да лажем
и кажем: свеједно
сувише ј ебило
лагодних избора
да би изван мене
прошло време ледно
6.1.1992.

(„Вучица на пртини“)

Вучица на пртини

(Сан Велимира Ђорђевића зајечарског грнчара)

Јест чинија плава јест глава светога Јована
јест звезда одметнута изнад горе божурове
јест рука чаранка јест додола јест кошута
у скоку јест момче накићено наређено јест
дружичало јест суманута турица јест извор
воде некушане на Мирочу јест вилинско коло
јест овчар мртав усред колаа јест престрав
и ањео у свевидном оку јест бадем дрво
танковито јест укопник на помолу јест невеста
црном виру дар понела на преслици црну косу
јест предиво са језика немуштога јест вожд
црни јест најскупље пред њим језди јест
предена поноћница јест вихорна укућанка
јест петлова пламен креста за облаком
за чардаком јест нада закључана у жар-птици
јест очево благо чело разбијено у злодолу
јест чекићем ршум сина јест печални наход
са венцем од крина јест слеп седи на престолу
од папрати крај кладенца студенога јест синија
на гвозденом гумну јест развијен барјак пламти
на чађавој кућној греди јест заплакала
шумска мати јест Осмогласник јест бруј
искушитеља јест молитва искупитеља јест
огледало никад истог лица јест секира
за старога свата јест сплет змија на срцу
јунаковом јест одговор проклетству јест
чувар крвавог блага јест русалка смрт
дозвала јест сенка мртвог брата у ковчегу
јест рој пчела полуделих јест пој хорова

из пакла јест звоно јест свадба у тмини
јест пастирски траг у снегу јест вучица
на пртини јест несрећа огладнела јест црква
са хиљаду врата јест залеђен брод јест
глуво доба јест љуљашка од земље до неба
јест урлик без одзива јест Слово страха јест
на прагу суноврата јест залога вечне студи
јест сеоба преко девет међа јест причешће
за убоге многе слуге јест над гротлом над
урвином у посуди испеченој у утроби неутешне
Родитељке јест семе месечином наливано
јест вучји накот саздан у светој глини
јест свирала од братове кости јест пролом
јест безданица хомољска јест време немерљиво
јест олтар под јасеном јест поклон заветини
јест жртвеник јест безброј пута убијана ала
јест троглав окупан у крви јест заточник
црвен и плав јест неготинско поље у измаглици
јест први и последњи јест крстозначни
јест играч на најтањој жици јест влашка игра
над понором јест светли јест мрачни дан
јест сумња истине одбрана јест изазов потомцима
јест са зором помешано вече јест клан недоклан
јест сан витло у зеницама сунца јест без цене
жедном у сну вода јест муња Чучук-Стани
из недара јест цвет зачет да зацели рана
мрком Вељку кад истури груди јест слобода
мелем без замене јест сабља у ћирилици
искована јест Крајина крвава хаљина
на разбоју небескога цара јест планина
на очним капцима да се Мајстор рано не пробуди
(„Вучица на пртини“)

Крин у руци светог Трифуна

Крин у руци светог Трифуна
опомиње ли време
на нежност
на свевишњој широкој трпези
одавно је пуна чаша сунца
али нема много срећних уста
светлост на искап
жудно да пију
у јези сав градитељ се сећа
када своју златну
из чела кост
узида за спас
у Манасију
почетак је августа а зима
пење се невидљивим путевима
на Песникова нејака плећа

Уз крин на зиду шта ли још цвета
и мрачи провидност
у свевиду
цветање ли болом
свет облачи
или га поново загонета

(„Чарно длето“)

Бунар у златној папрати

Одједном
где ми је
нестала мати

Отишла на бунар
љубави
да захвати

А бунар
непресушни
где је

Ено га
у тамном лугу
у златној папрати

Са звезда сву ноћ
несан веје
и пуни моју тугу

Ко зна где ћу осванути
када се радост
у моје очи врати

(„Чарно длето“)

Луђијан Блага истиче бистар

Извор гргољав над њим леска
жеђ свог чувара опекава
набујао од искон-блеска
у исти час је сан и јава

Песник истиче благ и бистар
претворен у млаз изван ума
по чијој мери никада није стар
обнавља слику митских шума

Очи не могу ту да згасну
ни жар у себи давно отет
из корена паганског цара

за ватру тиху и опасну
измишљену да спали сонет
који слепога госта вара

(„Румунска икона“)

Пред огромним огледалом

Ништа се дуго не мења
у нашој спаваћој соби
не знамо шта је у питању
али осећамо да су
многе ствари превише
на истом месту

Када немамо на ноћном сточићу
лампу или бар сунце одсутно
из илузије да постоји
упалимо свећу
цвет зачет
у оку нерођеног сина
када немамо ни свећу
ни наду упалимо сумњу
у срцу мрака
упалимо нејасне речи
да нам се језик осветли
на страници где нас нема

У причама наученим напамет
пламте имена одслужених јунака
гледају нас сетно
из позлаћених рамова
ништа се дуго не мења
у том патетичном погледу

Гладним самогласницима
доносимо храну
у смртоносним количинама
тачно чујемо
где се јавља шкргут
где јаук
где мелодија
слатка и заводљива
у још непотрошеном
личном именику

Донео сам крин
донео сам цветњак
осетљив на мраз
после погрешно
прочитаног календара
у зеницама
уснулог баштована
донео сам младост
у нашу постељу
да би старост имала
несумњиве доказе
о својој безмерној
вредности

Када немамо другог плама
упалимо сузу невидљиву
на лицима
најстварнијим
у самоћи
у крину претвореном
у говор за промену
када у сузи не буде
светлости
упалимо и празнину
пред огромним огледалом
у нашој спаваћој тесној соби
(„Исто и обрнуто“)

Исто и обрнуто

Адаму Пуслојићу

1.

Топло унутра напољу хладно
зашто није обрнуто записује
у свој дневник дежурни критичар
лични ђаволов шегрт
али питање нема одговора
док Бог не умеша своје безбројне
прсте и већини побуњеној коначно
праву истину не каже

2.

Зашто Оче није унутра и напољу једнако
зашто нас неколико последњих потомака
Оног што је у сумњи открио ватру
морамо у сну запалити своје руке
и увећати несрећу да би се огрејали
и они којима је из очију сунце
одбегло без повратка

3.

Још није свануло ни унутра
ни напољу а Читач тестаментa
загњурен у пепелне шаке упорно
мрмља о магичном благу закопаном
у материнске гатке и дозива
Оног који се не може
гласно одазвати
уосталом да би се препознали
и разумели заиста мора
неизоставно још један усијан клин
закуцати у језик на чијем крају
јечи Син божји безброј пута
распети у сваком од нас

4.

Да ли то још једном недоречен Месија
у огромној космичкој сари
нечитљивој ученицама загледаним
само у изворе срећне
сенке из врта саморађајућег
тамног и недоходног преводи
преко дубоког ноћног вира
у дан који никада до сад
без крика није свануо

(„Исто и обрнуто“)

Пијачна искуства

Недеља пре подне а ја на пијаци
ускоро ће време породичног ручка
добра би била салата од купуса
станем у ред али испред мене
безброј великих и узбуђених зечева
пре њих нико не може до купусне среће

Одустанем привучен мирисом црног
и белог лука – здрав је и није скуп
станем у ред али испред мене
гомила оних који без лука сигурно
не могу ни због чега заплакати
пре њих нико не може сузе да купи

Ако ништа друго могао бих ексере
за кућу одавно у причама започету
станем у ред али испред мене
градитељи тамнице и губилишта
за браћу ухваћену да слично не мисле
пре њих нико не може ексер ниједан

Нестрпљива породица пита шта сам купио
кажем много и од тог купљеног настаје
ова песма а ручак без крвавих залогаја
и нема смисла нема никаквог укуса пред
оним који се узалуд баш овог трена
на врху Голготе разапиње потпуно сам
(„Исто и орнуто“)

Повратак кажњеничкој јави

Јону Флори

Нисмо нестали а могли смо
на безброј начина
да одемо у маглу
да се помешамо са сивилом
нарастајућим у ходницима
дугим опустошеним
језиком несмирајним
у хвали дивљине у слави
нисмо знали колико смо
заиста живи док нас творац
својим ужареним шилом не убоде
у незацељену јави да издржимо
казну за све у чему наш пут
уцрта варком нечастиви

(Књижевна реч, септембар 1998,
бр. 503, стр. 37)

Празна страница у писму

Да ћутим или да вичем одједном се чини
свеједно мрак густ скрива онога са бичем
боли али о томе кажњеник једино може
крвљу да пише судији који је смислио
казну и без тога читаочево задовољство
било би сувише једнострано и неспојено
са суштинским поводом

Коб подразумева страницу празну
у писму брату рођеном у истој муци
пред Господом у чијој су широкој
руци колевка и гроб

(Књижевне новине,
15. VII 1999, br. 995, str. 8)

У Еминескуовом дрхтају

Стравна звездо у твојем сјају
коначно ћу сав нестати
зашто живим у дрхтају
као да ми ниси мати

Нико више сад не страда
у нечују у тавнику
нико више нема склада
са сенкама на свом лику

Ако сијаш за ме слепа
у сну где се мој пут крати
и служи ти варко лепа

чему болни рукохвати
и бежање из процепа
као да ми ниси мати

(Збиља, X, новембар-децембар 2000,
бр. 62-63, стр. 12)

Другост

Нико више не сеје њиву
на којој само камен рађа
нико не зове невидљиву
браћу за сто а клета лађа

све односи у недогледе
у другост где се зебња свија
мене несити несан једе
а све остале чаролија

У илузији да смо исти
нећу да кажем шта је боље
моја муклина без зависти

у суседству јавне невоље
или браћа окрвављена
а изгледају да су чисти

(Збиља, X, новембар-децембар 2000,
бр. 62-63, стр. 12)

Тачно на време

Код капије на гробљу новом
састанак нам заказан давно
опчињени последњим словом
трошимо дашак једноставно

Кључ је спремам а тек брава
чезне да је дотакну гости
ту се несмирај окончава
и луда игра у снености

Нико не може стићи касно
ништа не значи ни раније
све нерешено стекне јасно

своје описе захвалније
као да се коло сабласно
без коловође само вије

(Липар, III, бр.7, пролеће
2001. год, стр. 11)

Нема очекиване светлости

1.

Преко усудног зида година шездесета
У маглину оде а још правог одговора
нема зашто по мери моје незаштићене
шије стара преља затеже челично уже
и полако кида у грудима дах омамљен
опојним мирисом цвета никада раније
одкривеног испод вреже окићене ињем
неостварених жеља у младом летопису
у осталом ником више недогледно небо
неприпада колико неспокојним очима
детета непрестано загледаног у боје
другачије на обалама снених притока

2.

На врху осамног виси повијен сенкама
неутешене вечери помислим да је време
стало и да слике у служби описа губе
митске метафоре на језику који залуд
мери светлост и лица богова отуђених
из сећања јасног у пустошно огледало
не знам како ни откуда осећам дубоко
у себи на дну душевног рова одкуцаје
неподмитљивога часовника чије казаљке
подједнако творе старе истине и нове
илузије да ће сан надвладати значење
и трошно у погледу усуда вечито рушног

3.

Велика муклина захвати одједном моју
лирску кућу испуњену стварима одавно
донетим да нахране прождрвљиву писаћу
машину која непрестано расте и стиче
застрашујућу осетљивост између морне
немости и понорног крика у осамљеној
гори када пре расвита олуја из старе
приче покида танане споне са сенкама
сеобним изнад слика озареним зрацима
светиљке илузорне на небу родитељном
Господе подари мојим очима светлости
нове и отвори врата захвалнијег вида

4.

Детиње жеље никад јасно изговорене
упркос љуте скамењености злехуде
тишине отварају после много година
залеђене прозоре на кући опустелој
али одмах нема очекиване светлости
да захвално сине и озари пријатеље
заувек одметнуте преко усудне међе
у магличасте горе иза планине сиње
нису ли узалудне речи ако на крају
дан не сване и јутро омогући очима
да виде невидљиво а несити детлићи
разбију без остатка опоре успомене

5.

Од рођења необјашњивим ињем покривен
Теби Оче мој у непроходним честарима
недалеко од врела никада пре кушаног
благодарну посвету на детињем језику
вијем да умањим неизрецивости мукли
неспокој зачет у бојама сувише сивим
Теби чију непрозирну слику осветљава
жишка заблистала из свеводећих очију
белог анђела који непрестано у зраку
зачараном изнад осамних путева лебди
и враћа немуштом свету речи разоране
незадржимим налетом васељенског вала

6.

Тврђаву сазидану увече на магленом
вису изнад бездана провалије у оку
градитеља неуморног зора неумитним
бујицама непоштедно обрушава преко
заумне литице у притоку препуштену
меланхолном запису у белини између
озеблих слова чију обезнађену јаву
обраста опора трава испод поетичке
рушевине у часу сувише болном када
орфичко дозивање из вековите тмине
угаси своју чаролију а лутни певач
покида жице опијене омамним звуком
(„Ка другости“)

2.

Ти си тајна кључаоница на вратима
банке узидане у уздах врели

у непристајање највољенијих
на вечне растанке и сумња
да су у самотним сатима
не знајући појела своја
узбуђена срца и изгубили
чаровитост срестања
у отужну истост
до обезличености

(„Ка другости“)

3.

Ти си та грудва крви и меса
ишчупана из речи важнијих
од свега раније казаног
и испаљеног из самокреса
наслеђеног после судара
са животом обесмишљеним
испод стега варварског
развијеног изнад махните
гомиле која води поново
Христа на врх пустиног брега
(„Ка другости“)

6.

Ко си бар једном кажи
пре него грлица бела
неповратно одлети
у непрозир небески
и угнезди се тихо
у неутешне дозива
из куће без прозора
и стварних врата
ко си ти под јабуком
обраном одавно у врту
иза бајковитог двора
отуда те растужује
детењство раном
незацелном и повија
неизоствно срмом
преденом усменом
руком у дугој ноћи

(„Ка другости“)

11.

Нема одговора ни смираја
нема а тескобе расту
и смањују замах усијаног
клатна између ребара
сунце се неприметно хлади
и пуне се собе слутњом
блиског краја у оном двору
где изли се зора из речи
у нади да ће брод предат
мору неспокојом избећи
таласе изнад понора
измишљених да се посада
искуша одувек загледана
у небески заводљии свод
нема одговора а тањи се
битна веза између
пловидве и оног коме
душа служи да овај свет
не узме језа што чека
исход започете битке
у уснулој ружи на широком
творчевом длану

(„Ка другости“)

12.

Ти си тај тестамент оверен
смртоносним печатима
у трену када васељенски
усуди разрастају значај
свевишње власи
на бледом лицу твог
брата јединог коме
непоштедно изустрепталих
груди откуцај чујнији од свега
другог претвореног у јетку
и дубоку понорницу хвата
мукле тишње и животу нуди
(„Ка другости“)

17.

Та недокучива вратанца
од леда на кући неозвученој
корацама укућана живих
очекују превише дуго
чаровитог незнанца који
једини може врхом магичног
језика благог у дубини
недогледа да откључа
и споји са сврхом жуђеног
отварања у пламу лелујавом
да се смести у другости
засјала лепота пре раздања
пре сусрета са суморном
јавом и прељом која упорно
без милости мота на безбројна
вретена црне и погубне вести
(„Ка другости“)

22.

Чујеш ли неко те неутешно
у пустој ноћи дозива
иако твоје име право
не може превише помоћи
никоме ко поуздано не зна
порекло свога усудног
сечива ни ране дубље
и веће од речи сливених
у кричаво отицање
из неподношљиве немости
до забране да се каже чему
толика патња и распеће

(„Ка другости“)

23.

Хлеб засушни дај и ублажи
све друго недато Оном
баш сад умирућем
на стражи испред твог
прага несагледивог
бар једну мрву дај
и престаће глад
и нестаће јад бескућника
осуђених да круже
од немила до недрага

(„Ка другости“)

29.

Ти си тај иронични загрљај
са собом самим са својим
гробом малим и тешко
замисливим у гласу
зрикавац увече крајем
августа испод грмља
старијег од смрти и замаха
руке сејачеве која сету
преко успомена баца
и засипа прахом светлуцавим
уста сапутника замишљеног
над стварима никада несталим
без боје трагичне у основи
необјашњивог постојања
потонулог у посвету писану
урођеном страхом од самоће
утиснуте у поглед који мало
нуди и превише прима
сенке хаотичне и одјеке
плакања дуго пригушеног
у грудима дечијим

(„Ка другости“)

30.

Миш у кући тугу одсутних
укућана грицка полако
ситни триње и кучине
из душа лутних са божијег
длана кад нема храну другу
осим безмерне детиње ћутње
и твојих озеблих стопала
шта би могао слађе јести
а напољу ала много гладнија
и већа умотана одувек
у приповести ледног ветра
прождире сопствену празнину
тешко ономе које неситу
ноћас нађе за својим вратом
пре свитања и пре пролећа
Господе моли те кућа
мала и празна у мећави
да је разорни таласи још
не однесу зар ова
пустош неподношљива
и говор морни нису за језик
(„Ка другости“)

31.

Аутобус жут број није важан
за дугу возњу ван равнодушја
читалачког посебно данас
кад поетички посед јасније
име тражи на уснама немих
корисника јавног саобраћаја
једноставно круже незапитани
куда и докле има ли заиста
краја налетима зиме на бувљој²
пијаци коме ђаво свакодневно
купује душу за ситниш шта је
ново осим слуха трагичних
аутобус жут споља и унутра
згрчен старац свећом изнад
свих заблуда озарује своје
лице поверено тмуши будућој
(„Ка другости“)

41.

Плаче човек а сузе су његове
класје на дну вртаче ко зна
када напуштене ти си тај плач
и течеш низ брегове снене
знајући да су времена грозна
али не признај оне који лове
у теби године пасје сад
и довек а њих сигурно хвата
у мрежу промена већа од свега
сведеног на зиме и пролећа
у потреби да брат препозна
никад пре виђеног брата
а у њему део плена незрецивог
плаче човек а над њим пева
незгасла свећа у чијем пламу
титравост другост име заче
(„Ка другости“)

47.

Када останеш сам у соби
пред огледалом већ једном
зини: Јеси ли за или против
ко си и чији си између две
представе јеси ли за прут
или за нешто већу награду
јеси ли дозивао свевишњег
или си узалуд ћутао када
јад никад пре показан
из душевне кутије откријеш
у часу исповедном јеси ли
или ниси обријао успут
ђавољу браду јеси ли
признао све а ниси крив
за улогу краља прерушеног
у просјака који весело
корача по пољу минском
у парку националном
јеси ли са својим новим
ликом пребег из првог
у други чин верујући
да је бекство део пробе
пред иследником тајним
слободно зини: Некад
црно постане бело ако
ниси роб само једној
непорецивој истини

(„Ка другости“)

50.

Ти си тај високолетач
без крила мисао дуго
опседнута потером
за својом неухватљивом
сенком около жеравог
тоцила пред прагом
куће озидане пре буђења
и неумитног силаска
са светлосног пута
у пределе тамне

(„Ка другости“)

Од рођења си необјашњиво
сличан другом у непрестаном
дозивању трећег и оног већ
давно одметнутог из реда
посвећеног на више места
одједном одбрани цвећа
модрог и жутог у висећем
врту над јаругом безданом
и непролазном без жртве
истовремено си лед и плам
и опсесивне пећи а највише
део несагледивог поседа
изложеног ударима копита
свуднадирујућих преко црне
међе без одговора јасног
како можеш сам побећи
од истине непорециве
другачије од оног први
пут виђеног и потпуно
несагласног са стварним
светом чије наслеђе већ
тихо замиче у сиве боје
(„Ка другости“)

НА ХИРУШКОМ СТОЛУ

1.

Колико си опчињен
немогућим животом
толико непорециво
постојиш и дрхтиш
на хирушком столу
сам у операционој
сали испред мукле
чељусти и пустоши
безмерне у прстима
немани изгладнеле

2.

Из црног огледала
обезвремењен зрак
обасјава стиснуто
срце и огреховљен
језик у посветама
збрањеном говору
уосталом шта може
друго човек кушан
свећом нестварном
у жудним зеницама

3.

Ко има прави кључ
за скривену браву
на вратима никада
потпуно отвореним
ко зна како и где
замире худи дашак
ко зна осим немог
сазданца у облику
непрозирном изнад
идеала потрошених

4.

У тихости кројене
замене од своје
коже и живог меса
крваре и доказују
још једном шта је
развејано нехајно
без остатка преко
илузорних честара
и судбине планине
под вечним снегом

5.

Иза високе ограде
на хирушком столу
ослушкујеш одјеке
потмуле грмљавине
и звона зањиханих
у звонику аветном
а сваки звук носи
неподмитну истину
и застире простор
од извора до ушћа

6.

Ко нема срце нема
ни бола ни страха
од сутрашњег дана
и неодложног реза
скалпелом хладним
ко нема наде нема
одбране од тамног
ветра околу нујне
куће у трену када
светлости нестане

7.

Прво удисај затим
издисај на сасвим
нов начин по мери
ваздуха недисаног
и говора са друге
стране стварности
прво напусти таму
па затим погледај
где се и где ниси
свети мелем нашао

8.

Привидно пробуђен
отвараш очи широм
али је плаветнила
заносног све мање
а сумора и сивила
све више баш тамо
где мислиш да нов
дан срећније боје
зачиње и принавља
кристале расвитне

9.

На хирушком столу
усред непроходног
шипрага заговрени
у истом телу јато
лептирова и дечак
обрастао лелујним
грањем нестрпљиво
очекују благодато
пупољење снености
изнад врта тесног

10.

Још један магични
трептај постепено
добија пре буђења
значења неизбежне
кушње и надметања
са Оним који јури
и лови непрестано
од зоре до вечери
на своду небеском
своју кобну сенку

(„Ка другости“)

У зебњи

На спонама
истањеним између себе
самог и света привидно
немог мој отац је знао
више језика давно
заборављених

озарен зором
извору је говорио
добро јутро а увече
у кући незгаслом жару
под сненим пепелом
лаку ноћ

сада њему
на врху завичајног
брега вода одоздо
отпоздравља добро
јутро а одозго ватра
исконска лаку ноћ

Љубање
19.08.2007.

(„Кључне кости“)

Кључне кости

1.

Нико не зна
где се тачно
налазе а без њих
нема у сваком случају
довољно правих доказа
зашто је небо
грађевина
чврста

3.

Што ситније
изгледа да су
много отпорније
у односу на друге
потпуно изложене
непоштедним
ударцима
одсвуда

4.

Кости
скривене и тешко
доступне посебно
зубима патетичним
захтевају од свог
лирског поседника
више родитељне
брижности

5.

Опчињене
недовршивом
причом о слободи
никада освојеној
потпуно без обзира
на бол искачу
из зглобова
поетичких

6.

Кости
незнаног
претка постану
кључне када после
неколико векова у телу
тек рођеног потомка
своју важност
препознају

9.

Ниједна
панова фрула
не ствара више
тонова истовремено
сетних и веселих
колико шупље
човечије
кости

10.

У тами
из вргача
недоходних
и необележених
гробова како би
другачије него
мучно осветлиле
страдално време

11.

Расуте
на све стране
по митским брдима
кључне кости младог
месеца нестварним
сјајем хране
загонетку
стару

16.

Вешт мајстор
од кључних костију
може да направи оштар
нож иглу или ко зна
шта још неопходно
укротитељу
греховног
језика

17.

Кап крви
из речи мукло
читаних у себи
опомиње Читаоца
гладног и неопрезног
да је прва кључна
кост у грлу
заглављена

18.

Кости
белог стиха
остарели рапсод
глође у огледалу
самоироничном
и верују да глад
одговара чежњи
неутолној

21.

Очеве
и мајчине кости
у заједничком гробу
на завичајном вису
олистале и овог
пролећа шуморе
тихо о љубави
самохраној

22.

Из подмлађеног
честара притајен
славуј цвркутањем
пролећне чари слави
и опомиње живе
да је заборав
од смрти
тежи

23.

Сахрањен
на месту своје
славне погибије
војник узима кост
кључну и пише писмо
зашто је рат добијен
а све остало
изгубљено

24.

После првог
сумрака уочи
задушница сенке
убијених и убица
уз онострани брег
носе кључне кости
једни другима
на дар

26.

У глуво доба
под прагом куће
саграђене највише
у сну кључне кости
првог домаћина
разговор давно
започет тихо
настављају

27.

Земља
поред широког
царског друма
највећу захвалност
дугује плононим
костима богатих
трговаца и убогих
разбојника

29.

У гори
чаровитој
испод златне
папрати окол
кладенца живим
устима некушаног
жедне кости
круже

35

Јесу
колико и нису
Каину подстицајне
сваки пут изнова
пред читаоцем Старог
завета свога
брата Авеља
да убија

36.

Слова
резбарена
из творчевих
чеоних костију
скупљају и чувају
у себи поленов
прах за пчеле
оностране

41.

Једина врата
раја изгубљеног
на врхунцу гозбе
сладострасне заклањају
гомиле кључних костију
и остаци среће
никада више
доживљене

42.

Звери
у тмини
раздражене
мирисом кључних
костију стравно
реже и чекају
да се небо
отвори

43.

На гробљу кости
дворске луде причају
краљевом костуру нове
шале а притајени записивач
зна да без измишљотина
прошлости нема
будућности
још мање

(„Кључне кости“)

Загрљај заувек

У олупини белог мерцедеса
на задњем похабаном
седишту сваке вечери
Ромео и Јулија припијени
једно уз друго

снег је завејао остатке
старих идеала и студен
од свуда надире
а њих двоје
немају куд

дрхте и мисле
ако се до зоре залече
нека их чувар отпада
романтичног пронађе
загрљене заувек

(„Кључне кости“)

Олакшање

Када ми се пева
изненада не знам
зашто заплачем
тихо и обрнуто

ујутру
пре доручка
каже ми психијатар
поједи мало сапуна

не задуго у мозгу
испаном добро затим
у стомаку осетићеш
право олакшање

(„Кључне кости“)

Запис из печењаре

Месо без костију
у свакидашњем
јеловнику више
не траже стари
гости месождери

пре би се рекло
да кости од младих
гостију све чешће
захтевају зубе
несаломиве

уосталом ни лирика
у тањиру испред
читаоца ововременог
не пристаје само
на слатке залогаје

свакако мало горчине
опорости и отпорности
у односу на друге
коришћене зачине храни
даје ужитак непоновљив

(„Кључне кости“)

Изнад светлотамног амбиса

У априлској ноћи пун
морне несанице отварам
врата и излазим
на терасу

на заљуљаној столици
изнад амбиса светлотамног
ногу прекрштених седи
песник Ђузепе Унгарети

мало пре сам напустио
загушљиву библиотеку каже ми
сабратски али ни овде
праве свежине нема

осим сећања када сам
млад у пустињи ловио
метафизичке снопхватице
и заиста веровао у Немогуће

(„Кључне кости“)

Мрља

У светлом свечаном
оделу осећам извесну
нелагодност и нешто
отуђено а тек
како је после
дуге ћутње речима
одевеним превише
чистом лириком

данас када у карти
личној бележим
шесдесет четврти
рођендан појава
прве тамне мрље
тачно изнад срца
непоречно доказује
да је ново одело моје

(„Кључне кости“)

Бритва ласовска

Браниславу Вељковићу

Ласово је осенчено Тупижницом
и временом бездетним
записујем у подседник
наливен сетом неисказном

Ова напомена служи читаоцу
неупућеном да се снађе
на путу до још једног
места никада посећеног

а посебно лиричару коме је
неопходна добро наоштрена
бритва да одсече део
свог језика нејасног

тамо сам давно био али сада
у рањеним устима осећам
рађање именица
окрвављених

(„Кључне кости“)

Сенка

Из ратног похода на утврђену
Троју није се вратио
Одисеј већ његова сенка
а сам епски јунак још
плута на нестварном сплаву
између смртоносних стена
Сциле и Харидбе гоњен
углавном неутољном чежњом
за Непознатим неманима
и лепотом заблисталом
на лелујавим сликама
у очима слепог рапсода
(„Кључне кости“)

Истина

Баба је отела секиру
из руку Раскољникова
и сама себи једним
замахом разбила главу

Достојевски је тај
догађај представио
сасвим другачије
без обзира на истину

имајући у виду само
заслужену казну
за грешника одбеглог
испод господњег скута

(„Кључне кости“)

Муњевити завеслаји

Миланки и Николи Мамули

Остали бројни веслачи
делују превише охоло
уз свог невидљивог
изузетно спремног
кормилара а ми и без
њега у нашем снохватном
чуну изгледамо некако
јачи и пуни плама живог

Сувишно је рећи да добро
знамо пре судње трке
шта заиста можемо
на води изазовној
тамо где нас истовремено
охрабрује и завава
притајени талас
заводљивог сјаја

Научили смо да такмицима
моћним не гледамо у леђа
више нам одговара и годи
надметање у сени муњевитих
завеслаја и тешко освојена
зобрањена међа на магичном
језеру што се никад у нама
неће потпуно да смири

(„Кључне кости“)

Око снено

Из детињства око снено
свет открива у маглама
једно гледа друго види
а треће се тајанствено
руши преко родне хриди
у наручје кобног плама

(„Кључне кости“)

Писмо

На камену
у грудима писмо
написано и никада
пслато на срећну
адресу понекад читам
и мерим празнину
између речи испуњених
нечујним крицима

(„Кључне кости“)

Утеха

Загледана у љубичасти ожиљак
на мојим грудима направљен
недавно ножем хирушким
трогодишња Доротеја
каже *деду боли душа*
али ће да прође

Заиста

до сада нисам знао
колико је мало речи
и гласа утешног потребно
да се за тренутак потпуно
стиша зебња од дана сутрашњег

(„Кључне кости“)

Лирска вожња

У препуном аутобусу педесет шест
девојка чита песме наслов покрила
ружичастом шаком али повремено
њено лице обасја текст лирски
рекао бих то је свила Десанке
Максимовић и већ сигуран назирем
у јутарњем зраку на вису две
препелице носе из девојачких
недара зажарен стих и уздах мој
одавно прочитан у том тајнопису
(„Кључне кости“)

Веровање

сестри Лепосави

То у шта си веровала
углавном још постоји
у теби закопаној
у матерњем селу
Дероње и мени
загледаном у јабуку која
неминовно дозрева иза
живе ограде окол
несагледног
гробља

То у шта си
млада веровала
суштаство је плода
заруделог у сну
на високој и заувек
недохватној грани

05.07.2009.

(„Кључне кости“)

Јато са севера

Гордани сапутници

Када се све сабере и сагледа
на твом и мом лицу осенченом
близином недоходних планина
и зебњом што нас без одмора
тера преко леда низ литицу
у наручје сина одметнутог
пре него пођосмо затворених
очију на пут где примамо још
једно јато ждралова са севера
под скут широк од жутог лишћа

(„Кључне кости“)

После вејавице

Снег пада и прекрива
значења распршена
из слова на ледини
ветрометној
између редова
препуштених читаоцу
коме се после вејавице
чини да се то њега
не тиче и коначно
припада неком другом

(„Кључне кости“)

Пре уласка у парк

Кољи Милуновићу

Како се отвара *Катија пољупца*
упитасмо Константина Бранкуша
пре уласка у парк ранојесењим
рујем опседнут са свих страна

Мајстор нас једним оком гледа
а другим одговара: Самородним
кључем као што је све саздано
зрацима испод крила анђелових

Још нешто смо хтели али нисмо
смели да исчупамо из чудесних
слова ко зна зашто резбарених
само у ваздуху длетом жеравим

Једна сенка испред нас замиче
полако у вечерње утварно коло
још нешто смо хтели али јасно
нисмо смели изнова да оживимо

(„Кључне кости“)

Пре буђења

1.

Надалеко од манастира
Тисмана на пропланку
у шуми митској затекох
дечака прерушеног дању
у старца а ноћу у сина
царевог са снопхатним
венцем на глави сасвим
посутој ињем сребрним

2.

Овде си сада и тамо где
ниси никада пре стигао
жив зашушта трава Јоана
Флоре у незаписаном
стиху Адама
Пуслојића

(„Кључне кости“)

Болна искушења

Сечиво

оштро и хладно
при сваком удисају
продире дубоко у плућа
одавно свикнута на болна
искупљења пред огледалом
кројеним од леда у двору
када је зима још била
истински добродошла
поезији неодевеној
златним руном
на језику детета
опчињеног вечним
пролећем

(„Кључне кости“)

Бициклисти у Пекингу

Адаму Пуслојићу

Одједном одсвуда вијорни бициклисти
истовремено заставе и пламтаве руже
плаве црвене жућкасте на кристалној
писти коју надгледа лично са осамне

планине осмехнути Буда испод тамног
огромног шешира на глави позлаћеној
и ниска орлова осуђених без застоја
да лебде запитани чему служе сви ти

бицикли привидно исти како би рекао
луцидно брат Никита Станеску препун
магнетних слова и лептира ироничних

у бокору сненом пре још једне вожње
у бљеску метафора нахрањених изнова
детењим крицима из тмуше несагледне

(„Кључне кости“)

У порти манастира Курта Де Арђеш

Дуго
не могу
да се сетим
јесам ли постао

друго нешто
на путу никада
уморније пређеном
или сам само сенка

бора завараног
надом да сунце
у мени није

измишљотина
мајстора
слепог

(„Кључне кости“)

Слова семе господње

Душици Илин и Виктору Б.
Шећеровском

Слова отворена
изнутра у таласима
Охридског језера и семе
Господње у сну проклијало

на уснама Учитеља словенских
сваког јутра изнова постају
непорецива мера љубави колико
стварне за трен толико немогуће

без плама титравог у зеницама
где жива жеља за миром има
магични кључ од куће зидане

одјецима непролазног
псалма из висине
благодарне

Радожда, 18.08.2008.

(„Кључне кости“)

Крушево

Кошнице
испражњене
на ободу небеског
винограда очекују
ново ројење
док искушана
цветност дубоко
у сан пчеларев замиче
и зачарану матицу
у цинцарску сету
незадрживо
претвара

За столом господњим
кажи ко си ако ниси
хлебозарник
благодарни

20.08.2008.

(„Кључне кости“)

Превише сјаја

Златни град како називају
Праг није најбоље разгледати
по сунчаном дану
превише сјаја
заслепљује очи
и неке драгоцене
ситнице несумњиво
остану непримећене а без
њих нема захвалног поетичког
материјала на језику надасве
ослобођеном правила у коначном
сузбијању неумољивог заборав

27.4.2009.

(„Кључне кости“)

Мукла квака

Много је говорила
о слободи па сада ћути
очуђена и притајена
у прсима меланхолног
прашког песника Ивана
Верниша после олако
окончане ружичасте
револуције

Уосталом
шта би друго била
него мукла сестра
стотину звона
зањиханих без застоја
у звонику на врху
древне цркве
Лорета

Једноставно данас
као и пре три века
ослушкује ромор
нерођених звонара
и мој тихи силазак
међу захвалне читаоце
ветра неукроћеног
из гротеске ововремене

Унутра
на дну загушљиве
библиотеке за истим столом
седе ћудљиви писци
и ожеднели лирски
јунаци а напољу
ромиња ситна
пролећна киша

(„Кључне кости“)

Вевчани

Вијугавим путем уз стрмину ка тачки
колико видљивој толико незамисливој
у ваздуху љубичастом пење се полако
слепи учитељ и шапуће ученику немом
да је све успут виђено доста слично
свиле тканој на разбоју васељенском

Од једног до другог магичног извора
на затајном трагу молитвене тихости
нижу се жедна слова и затежу светле
конце између Вевчана и горског цара
тек рођеног у висини где непрестано
испочетка ниче *мит о води бесмртној*
како рече поета Виктор Б. Шећеровски
нетремице загледан у гору недоходну
(„Кључне кости“)

Узбрдо течем и стрепим

За водом плахом
као за собом самим
путем којим пре никада
нисам прошао

Поређење углавном
добро није ако у трену
дахтавом жеђ
неподношљива постане

Без застоја од непресушиве
загонетке до уточишта
иза самотворне
планине

За причом чујном после
свега када ме не буде
нигде толико јасног
колико у санопису воде

За одјеком именица изговорених
први пут овде и тамо
где неко други открива
свој дом у мом гласу детињем

За таласом споља тамним
изнутра светлим узбрдо течем
и стрепим да ли ме отац чека
на дну језера небеског

Струга
18.6.2009.

(„Кључне кости“)

УМЕСТО ЛЕТА ЗИМА

Мандрићима

Зорици и Драгану

Другачије шта и како
око чије да ли моје
наопако ко зна зашто
загледано не у небо
ни у само једну тачку
сасвим малу недогледну
што се вије постепено
изван круга очуђеног
низ увалу магловиту
концем пута другачије

Прва страва у очима
посвећеним даљинама
у сумраку где уместо
лета зима испод грла
Певачевог стеже шаку
да угуши старо семе
што се крије неутешно
испод руде из уздаха
кад остану успомене
без заблуде другачије

Крушевац,
28.06.2009.

(„Кључне кости“)

Могућа љубавна песма

Оно што сам сањао без тебе
не постоји и сигурно никада
неће постојати ако пристане
лако на стварност потпуно
ослобођену рама илузорног

Час си камен час звоно час
голуб посвећен изневеравању
гладних јастребова после дуге
зиме час личиш на дане над
којима влада притајени пламен

Ово би могла да буде права
љубавна песма само да је научи
трава некошена и сачува
име трептајем записано на дну
зрчане посуде у очима сненим

(„Кључне кости“)

За оностраним столом

1.

Песници прерано
одметнути преко високог
усудног брега у маглину
сада опчињени пролећем
под крилом чуварног
анђела опијају се
опојним вином
белог јоргована

2.

Сто подређен
нестварном лебдењу
изузетно је широк и доста
има места за песмотворе
тек рођене и слепе испред
огледала у родитељској
руци никада опеваној
срећним гласом

(„Кључне кости“)

3.

Нико за столом
не помиње прошлост
неверну нити говори
непотребно о данима
будућим кад једном свене
јоргован бели а вино добије
накиселаст укус поезије дуго
изложене језицима невеселим

4.

Коначно успомене
немају никакав значај
у надвладавању растојања
између оног што јесте
и осталог што није
ако пристану лако
на описе доста улепшане
из речника младалачког

(„Кључне кости“)

Дозиви дрвета самотног

1.

После поноћи
када ништа више
није необично једно
дрво изговара трајно
моје име и полако
лишћем самотворним
засипа сопствени
зов до нечуја

2.

После поноћи
када заумни језик
одене неказиве именице
меланхолном свилом
препознајем у дрвету
самотном на рубу
шуме свог брата
заборављеног

(„Кључне кости“)

3.

Обликовано
мојим првим
детењим плачем
и смехом једно дрво
замиче у неповрат
преко границе
нашег болног
постојања

4.

Једно дрво
у листопадној
тихости постаје
јектава молитва
а на далеком родном
брегу се претвара
истовремено
у живи крст

5.

Једно дрво
после поноћи
обасјано изнутра
сунцем измишљеним
нема друге одбране
у часу гороломном
осим магичне
љубави моје

6.

Незадрживо
из жила поетичких
надире зебња у врх
посвећен уснулом грому
да се нагло и стравно
не пробуди са секиром
у срцу матерње
метафоре

7.

Упркос
добу глувом
све тише чујем
неутешно дозивање
дечака рано обраслог
непрозирном кором
и безвременом
маховином

8.

Али не смем
да се одазовем
граном повереном
ветру оностраном
нити пре расвита
никоме гласно рећи
зашто је мој брат
од мене самљи

(„Кључне кости“)

У очекивању

На љубичастој
санти босонога
и наго до појаса
лежи Неко дете
исувише налик
мени самом

Пуно сумње
у свет постојећи
узалуд се напреже
да дохвати слатак
плод на вијорној
грани изнад главе

Једним оком
гледа у себе
малено и непознато
другим у небеса
негостољубна
и празна

Около постеље
самртне људи у одећи
мркој пијуцкају ракију
белу пуше и поверљиво
причају о несашници
јестивог уља

У муклим речима
нема свакидашњег зла
ни пристајања на семе
засејано са страхом
у неизвесно
сутра

Покојник углавном
зна о чему разговарају
у очекивању нестварног
сунца иза леденог
брега коначно
да изгреје

(„Кључне кости“)

Прича недовршена

Моми Димићу

Рано одлазиш
а узбудљива прича
о миријевским и космајским
дивним старцима није
довршена на прави
начин са срећним
и неочекиваним
упадицама

Погледај
слободно у очи
својих лирских јунака
и још мало илузије
напослетку и магичне
веселости у њихове
тужне погледе
удахни

(„Кључне кости“)

Записи о тесним вратима

1.

На вратима невидњивим у грудима
скамењеним тајне браве освојене
никад нису нити има нешто друго
превасходно осетљиво на кључеве
изливане без озледе под језиком
самосвојним и завесом раширеном
изнад страве незасите која сама
дананоћно своје родно семе једе

2.

Врата прва друга трећа поређана
унедоглед на граници жутолисног
видокруга самотворно слово њише
треперењем да повећа прибежиште
монахово под дрветом молитвеним
чије воће из небеса пре расвита
без остатка мукло пада у записе
о самоћи оплођеној сетом морном

3.

Неко мора чисто срце без обзира
на налете љутог мраза да сачува
изнад вира неизмерног и провали
загонетку тамо где се испочетка
слепо дете опчињава непрестаним
дозивањем самотвора у гај свети
али то је неслушане приче одјек
и чаровит одсјај нових путоказа

4.

Н а дну неба мала врата опточена
споља тамом а изнутра месечином
што навире од вечери до јутрења
из леденог огледала у пландишта
непозната где се вију неутешних
мисли кћери испуњене неизречјем
и осамом када јасно после свега
ништа више осим чежње не остане

5.

Из катанца на вратима залеђеним
страх и нада укућана преосталих
после зиме непоштедне до нечуја
сливају се у бездану запитаност
колико је јасног вида неопходно
да обасја неописив лик Сазданца
на видику изван света повијеног
илузијом о могућем срећном дану

6.

Шта још има а што није искушало
самосвојне чини перца долетелог
усред тмине нерасвитне недалеко
од капије где је пало из висине
недокучне да савлада магнетизам
дванестерца омамљеног неумитним
таласањем белог стиха и тишином
око родне звучне куће на уснама

7.

Нико не зна где и како наливено
муком срце може опет да пропева
ни да ли је на путањи из тунела
обавезна пропусница пре изласка
оверена страшним жигом и јауком
неутихлим што надраста заумнице
опијене цвркутима срећних птица
у честару близу врела некушаног

8.

Независно од преврата у тихости
започетог руке тајно шире врата
покривена маховином неподмитном
и лишајем насртљивим из пустоши
пред тумачем чију слику обојену
худим сјајем у одаји саграђеној
узалудно јава троши без остатка
и предаје губитнику свакидашњем

9.

Зов наливен значењима неповрата
у детињство и свануће иза брега
завичајног повезује чарно звоно
зањихано поветарцем испред куће
одметнуте у надстварно уточиште
за утварним домаћином чије срце
притајено чува врата на ризници
очуђеној првим крином и уздахом

10.

Колико је неопходно даха сненог
да озари и сједини кључ и браву
слух и јеку препуштenu даљинама
нико више неће знати осим сужња
затвореног од рођења добровољно
у тврђави саграђеној на остатку
реченице што стишана до расвита
за истину мења гатку непрозирну

11.

Из шипражја непојамног нека вода
чудновата у недоба валом студним
запљускује немилосно кућни темељ
и надасве сва од тамног заборав
ломи врата саграђена маслачковим
латицама пред магичним огледалом
пре буђења међу цвећем на облаку
опсесивном изнад гроба и колевке

12.

Неко мора први челом макар мало
да отвоти тесна врата и пронађе
пут вијугав уз планину повијену
невиделом из понора васељенског
неко кога преко прага изазовног
без застоја вуче сила онострана
и потпуно бестелесна кад године
младе мину кроз обруче неумитне
(„Кључне кости“)

Пролаза нема

1.

Чему тихост дужа од хаику
стиха на дну рова копаног
пре рођења ноктима сненим
около шипрага самотворног
и двора изложеног ударима
ветрова пустошних у трену
када дете заувек скривено
у мом крику коначно сазна
да без жртве пролаза нема
а камоли спаса ономе кога
истински још није озарила
зора на врху таласа црног

2.

No pasaran преко заветног
виса без обзира на уклето
јато које непорециво води
јастреб зачаран безмерном
висином и снагом неутолне
глади за месом из крвавог
тајнописа о слободи никад
до краја сагледаној јасно

3.

No pasaran вичем суморној
нејасноћи из векова немих
и читанке осензене кобном
словом и тишњом неказивом
док убице стравно на црти
што дели дан од насртљиве
ноћи пуцају ћутке у Лорку
а неминовно стрељају мене

4.

Шта може човек рећи друго
него *no pasaran* незаситој
тмини шта неуморном косцу
трава на пољу недогледном
ако видело није светлосна
тврђава у чијој се дубини
непрестано плоди пламтећи
сан о пролећу непрекидном
шта у часу ледном увећава
језик илузије ако не зида
бедем већи од искушеничке
муке у затајном самогласу

(„Кључне кости“)

Потврда

У мом завичају доста
безводном нарочито
у време несносне жеге
и суше народна песма
на ливади под јасеном
вода извире била је
потврда да се најлепше
пева о ономе чега
никад довољно нема
у овом случају
заиста постоје ливада
и јасен а извор
нигде више колико
у песми ожеднелој

(„Кључне кости“)

Још само мало

Изнад маглених литица крени
тамо где зарно тоцило млада
лисица врти а пламно сврдло
стари јазавац бруси и глача
још само мало у сненом челу
нестварно сунце опија пчеле
и цвеће бело на тијаном дну
родних вртача пре него жеђи
потпуно згасну а све остало
почне насумице да се претаче
на стравној међи у невидело
у кап безгласну и непојамну

(„Зарно витло“)

Савети младом боксеру

Краљеви на рингу вешти и охоли
не знају баш тачно где највише боли
и зато гађају песницом у чело
да открију време кобно
и весело

На ногама грабро издржи меч сине
без обзира на све гранате и мине
на ударце грешне на судије слепе
веруј да си јунак борбе
стварно лепе

И кад си на поду устани на шест
останеш ли дуже и није нека вест
(„Зарно витло“)

За сваки случај

Лепа песма је налик на препеличије гнездо
вилине власи и маховина љубавни уздах
и свила из јутарњег звиждука смотана
око пегавих јаја напуњених поетичким
квасацем пред нестрпљивим дистихом
ту је негде једно перце из песниковог
лепршаваог језика и мало измета за сваки
случај да се употпуни садржај откривен
у непоновљивој лепоти између неколико
неизреивих слогова дуго тражених у сну
(„Зарно витло“)

Нешто боље по Херберту Збигњеву

1.

Знаменити пољски песник пита шта остане
у слуху свикнутом на похвалу ако нагло
пукну везивне нити између неизречја
и ласте винуте пре расвита у облаке

ружичасте а читалац челичан на љутом
мразу покушава негде у себи да нађе
њену сенку малу на путу до апотеке
жуте у још једном играказу очуђеном

уосталом без обзира на превише тешке
или лаке запитаности притисак расате
и посебно бира пролазнике уверене

да је добро када није горе испред врата
будућности обећане углавном онима
који журе пешке на небо да се одмори

2.

Шта ће бити и кад руке отпадно од стихова
у олујној зимској ноћи или у случају
неке друге непогоде а нова читљивост
и опити са скривеном тамом у језику

ненадно крену на различите стране преко
непојамне воде нарасле у кобном трену
шта ће бити пита знаменити пољски песник
са звонима златним из младости зачаране

у дивљини у забити сеновитој на дну
модрог шумског вира наливеденог сутонима
и чежњама несмирајним које неће никад

моћи сан бојама благодатним да засити
кажи брата скини браве са усана да те
речи непознате не затекну онемелог
(„Зарно витло“)

Језни жедник

Душану Стојковићу

Нека буде језни жедник са стотину
брујних руку огледало младом јату
лет посвећен кристалима у планини
недоходној зарно витло и обредник

у снохватној понорници у чежњивом
коловрату испод стене сев у звуку
из посуде острашћене на дну груди
недогледник сав од жеђи нестишане

копач руде вечно снене у небесном
непрозиру нека нађе нит светлосну
спас у пређи на језику молитвеном

нека засја немом брату када крене
преко поља нерасвитног у станиште
онострано нека буде штит последњи
(„Зарно витло“)

Једина гозба

Једем те Оче део по део
сваки залогај опет нас спаја
а то сам знао када сам сео
под бедем већи од мог очаја

Једем те Оче мрву по мрву
као хлеб обредни на причести
у теби тражим мисао прву
да један другог морамо јести

Једем те Оче а мене једе
на исти начин несита нада
крвава гозба нема поштеде
за наше глади препуне склада
(„Зарно витло“)

На стрелишту

Метак у цеви је усијан и прст
згрчен на нестрпљивом окидачу
очекиван поетички циљ постаје
све даљи и замагљенији али се
још мало назире озарен жишком
чежњивом из стрелчевих зеница
заиста је тешко промашити оно
чега у стварности никада нема
а што рањено крвари пре првог
пуцња и тачног поготка у мету
(„Зарно витло“)

Сумња наше јело

Несумњиво да је сумња
наше јело свакодневно
без обзира на горчину
после сваког залогаја
једноставно не можемо
јести храну која није
већ довољно затрована
неверицом да смо живи

(„Зарно витло“)

Сребрна лисица

Пред ловцем притајеним
у чеки на ободу уснуле
планине сребрна лисица
за тренутак светлосним
репом изван очекиваног
видокруга озари гладне
самогласнике и трагове
митског накота у снегу

(„Зарно витло“)

Запис о писцима и њиховој сумњивој делатности

Писци су лажови што и није баш нетачно позивају се на документа да би доказали измишљено као да снови немају благодатно семе у стварности и неће ништа више да понуде у говору упорно и несморено писци створе своје јунаке јаке и опасне отиснуте низ талсе худе и неспокојне а после преду конце и конопце да затворе и вежу све у реченицу непознату за читаоце осведочене копце који плачу и једу месо сопствено у позлаченом тањиру а салату поетичку остављају на милост и немилост оном невидљивом тумачу у последњем реду („Зарно витло“)

Држ...

(Хајдук Вељка Петровића)

1.

У грлу у даху
искон пресечена
призива значења
никада речена

да слобода своје
благодатне сржи
упркос безвремљу
на штиту одржи

Јунакова глава
док је на рамену
припада вечности

колико и трену
зато и не тражи
у смрти замену

2.

На високој међи
испред Неготина
држ у име Оца
држ у име Сина

а највише наду
да узалуд није
заточник и кључар
источне капије

Пре него видело
потоне у тмину
а ледник окује

непокорно чело
држ зубима ваздух ноктима истину

3.

Витез и господар
неготинска круга
само вишњем Богу
и Србији слуга

на олујном коњу
сав у митском раму
најзад смрт на мејдан
изазвао саму

за свитања нова
у Крајини родној
да опет процвета

из љубавних слова
чежњива и страсна
грана бадемова

(„Зарно витло“)

Ткање у цркви Заова

Чунак тајновити
у сненој посвети
кроз златасте нити
без застоја лети

а ткач бива мањи
како расте ткање
на зрачној путањи
у ново постање

у магичну шару
изван пустог вида
у последњој ноћи

када пређу стару
престане да кида
смртник без помоћи

(„Зарно витло“)

Над језером сненим

Ристу Василевском

1.

Преспа Наколец слике таласаве
до пола рујне а од пола плаве
из тајнописа над језером сненим
плоде именик брујем свевременим

вињага стара здравица из вина
у тамној капки варка и истина
опустошен град и црквица бела
у митском виру прича занемела

слепе војнике грешног Самуила
повија уздах ноћу ткана свила
да се пламичак у видело врати

и обасја пут у густој папрати
до дома чије онострани браве
на небу траже кључеве жераве

2.

Преспа Наколец гајдашки одједи
у потомцима оро везу преци
и слово љубве у хлебу и соли
да се стишају морни неуголи

у црном грожђу јесен тихо преде
своје опојне слатке недогледе
а изнад брега јаблани сагнути
самотност маме у рам сетножути

гост и домаћин деца истог звона
у слуху хране јавке од искона
и наду да ће једном време боље

у њима наћи трајније постоље
и зарне венце младих именица
из анђелових затајних зеница

(„Зарно витло“)

У Четережу

Никада пре као сада на крају
јесени две хиљаде и друге
у древном гају понад цркве
у Чертежу не одјекну тако
чујно звук листа који пада
између наде и туге у разапету
лирску мрежу са самохране
гране давно олистале у мени
(„Зарно витло“)

Запис из старовлашког именика

У рујном борју Ковачевић Божа
јесењи монах пролећни велможа
опчињен игром зарног исконика
заумне конце расплиће и слика

митске брегове стазе вијугаве
до самотворне неке друге јаве
затајни одјек треперавих жица
из вековитих епских понорница

браћу свијену око ватре снене
док греју руке зимом испуњене
а поглед тражи радосније боје

да мало смири вечне неспокоје
изнад олтара у храму од траве
где лутне душе предака бораве

(„Зарно витло“)

Ргоште са Србом Игњатовићем

У рујном лишћу крчма старинска
свадбарско коло сабласна ниска
над столом орах гранат и широк
испод у тмини тајанствен Тимок

брујем зачетим на лудој струни
крчмар невидљив крчаг нам пуни
а сторук гајдаш у митској кожи
још једну страсну ватру наложи

пред рушним прагом лелече вино
самотна сестро стравна планино
на челу софре сен старог свата

последњи одсјај са свеће хвата
женик је гавран на врху бреста
а још се не зна где је невеста

(„Зарно витло“)

У дому Антонија Јоргована

Изнад широког дунавског стола осветљени
лампом из насушног хлеба видимо затајна
врата на врху титравог плама и безмерне
путеве до господњег недогледног забрана
али још не знамо где се крије загонетни
извор сав од неутола у страсном погледу
да ли на дну благодатног неба или је ту
негде утихнут пред нама испод анђелових
крила у вечерњем зраку на гранама бреза
и топола устрепталих на сабласном брегу

(Љупкова – 16.8.2003.)

(„Зарно витло“)

Из дунавског огледала

Иву Мићуновићу

Около празног спруда у даљини трепери
модар огањ ко зна у чијем оку запаљен
и одметнут у часу неспокојном у сусрет
дављеницима окованим чудесним писком
аветних галебова и позлатом на таласу
осамном који у свом необјашњивом току
сваке летње вечери разраста загонетке
налик криновима циновским из огледала
обасјаног свитцима жеравим у чежњивом
прелету изнад снова никада поновљених

(Љупкова – 17.8.2003.)

(„Зарно витло“)

Сновхатица

Када сам изненада на пропланку у гори
зачараној дигао снени капак на тамном
сандуку угледах испод осамног шумарка
у измаглици погуреног старца са седам
камених бивола помислих да је нем али
одједном диже руку и проговори гласно
крени право преко ливада без освртања
на сјајно зрневље поред пута опијеног
тијаним поветарцем из дола оностраним
узмеш ли макар једно остаће само мрва
земље у стиснутој шасти и никада нећеш
наћи гнездо завичајно ни овде ни тамо

(Љупкова – 18.8.2003.)

(„Зарно витло“)

Пре расвита

Јовану Радину Пејанову

Из чемерних школа пуних мр
кренусмо у планине непроходне
без путоказа и чудесног штита
иако знамо да је сувише тмине
тамо где идемо снени и да нас
пре расвита поред кобног пута
сигурно вреба крвожедна неман
пола човек пола змија крилата
али једном се мора преко међе
зобрађене без обзира да ли се
на лакши начин може превазићи
судбински час уосталом ми смо
млади уротници сада прерушени
у олињале старце пред вратима
од злата на нестварном дворцу
ми игром на жици изнад понора
стравног претварамо тајновиту
језу у захвалницу благодарном
Творцу и кројимо сабрана дела
у тврдом повезу од своје коже
(„Зарно витло“)

Чекајући Лидију и књижевно вече посвећено Десанки Максимовић

Врело поподне на широкој хотелској
тераси мирише на кишни пљусак дуго
очекиван да освежи и спаси градину
рано свелу у мојим самотним прсима

нехајно време мину у чежњи за оним
чега никад довољно нема а невесело
семе већ клија на дну варљиве чаше
одавно испијее у сенци зарне шуме

листале у сну на падини багдалског
брега са чијег врха младост рукама
сетним маше и дозива далеке облаке

из младе лирике Десанке Максимовић
али неке утварне шаке болно у грлу
претварају стихове у крике нечујне

(Крушевац – 16.5.2002.)

(„Зарно витло“)

Вече у „Верони“

Крсти Бијелићу

Сви смо окупљени за истим
столом а ти зачудо касниш
на путу уз високу планину
у чашама се хвата вечерња
тама и варка да ћеш стићи
сваког часа и донети нову
репортажу о вину небеском
и винопијама врло жедним

(Београд – 13.2.2004.)

(„Зарно витло“)

Још једно опијање

Мићу Цвијетићу

Тек када стиже ракија пета
изнад тамне планине засија
муња у сетном оку и обасја
на дну саноплета безмерног

родни дом унутра на морном
разбоју дуге осамне вечери
и тиха јутра застрта белом
свиллом и загонетном тишњом

Из нове чаше зачаран ветар
зањиха аветну колевку пред
зарним анђелом испод танке

јелике на пропланку одакле
дечје зенице први пут лове
златну боју за смене слике

(„Зарно витло“)

Недовршени разговор са Стевом Босанцем

Тешко је без зуба у времену
грозоморном када изгладнеле
звери од свуда поред путева
непознатих у планини чарној

вребају самотнике и сневаче
опседнуте нестварном срећом
још је теже када ти се чини
да ћеш јетку стену у својим

прсима појести једне вечери
пред фантазмагоричним окном
на прозору вечно загледаном

у трепераве слике и крлетку
празну у очима усуда одавно
спремног да одгонетку улови

(Београд – 25.1.2003.)

(„Зарно витло“)

После непогоде

Ђорђу Николићу

Ко није био на црној листи када
сви доказују да јесу а одавно се
зна зашто олуја пре свега брише
тајне трагове на худим путевима

ко није платио изневерене снове
и илузије својом кожом тешко ће
разумети брата који заиста нема
ништа више да изгуби без обзира

да ли има право на другу истину
уосталом чиста светлост сабрана
још пре расвита у нама обасјава

непозната небеса и налива надом
речи на уснама цвета загледаног
у сунце трепераво изнад градине

(„Зарно витло“)

Зуј оса неопрезног

Из осамне чаше на малом климавом столу
испред скровитог хотела у боровој шуми
кушам муњевит мир матићевски и омамну
смолу цеђену од праскозорја до вечери
у жеђи необјашњивој из самогласника
плавих и чела намагнетисаног множењем
чудесних слика са виса повијеног маглом
истовремено слушам зуј оса неопрезног
у пауковој пређи разапетој пре подне
на зовином жбуну поред сеновитог врела
али све то у једном трену постаје део
тајнописа уловљеног погледом искоса

(Сисевац – 14.9.2004.)

(„Зарно витло“)

Пред сликом Владана Терзића

Поново поверен варкама михољског лета
видим да на рубу непрелазне провалије
испод сивог превоја шипражје наливено
мојом несаницом нема ничег више осим
неспокоја и болне слутње да иза брега
неумитна пустош по мери незадрживог
руја у безданом дому већ вије од траве
свеле и озеблог грања вражје уточиште
а изнад свега наслућеног трепере зраци
неугасиве светиљке и конци тананог
сећања на први поглед упућен чежњиво
са златиборског виса ка озвезданом небу
(„Зарно витло“)

Рошенданска жар птица Никите Станескуа

Почињем веровати да сам једном био
у Кишњеву са српском меланхолијом
у уснулом погледу фантазмагоричног
хетеристе на коњу прекривеним ињем

као да заблуде и веровања нису
лелујаве гране истог стабла на брегу
сеновитом док се шири стаза у севу
очуђеном са друге стране огледала

Све је могуће када птица опседнута
загонетном висином добије потпуно
облик незадрживог точка казује ми

Михај Чимпој и налива осамне чаше
бесарабијским вином а тиха кишица
свуноћ пада и повећава мамне жеђи

(31.3.2004.)

(„Зарно витло“)

Адамова крајина у дворишту Тодорчетовог конака

Неочекивано се песникова глава
претвара у вагу за мерење жеђи
веће од свега до сада опеваног
у шипрагу непроходном на брегу

тамном где је први пут свиралу
од зове испунио чежњивим дахом
и загонетком из детињих недара
очуђени видимо зажарене ројеве

пчела и цветове озарене ватром
у сазвучју непојамном из слова
зачетих одавно на родном прагу

та слика варничава не пристаје
на стварни рам и трепери изнад
предела сненог у нашем наручју

(Неготин – 31.7.2004.)

(„Зарно витло“)

Пре пута у Сату Маре

Ујутру пре пута у Сату Маре обувам ципеле које немам и одлазим тамо где никада нећу босоног стићи једноставно постајем обичан чудака да не поменем нешто болније и ближе мишљењу света осетљивог на разлике рецимо на неуморно померање камена међаша између истине давно оковане и оне о којој сањају људи полетели без крила у мамно виногорје обувам маслачак тек процветао испод очних капака фантазмагоричног градинара а то је магнетно место за препознавање нестварног цвета и пчеле опијене некушаном слаткоћом о свему томе непорециво више зна мој брат Георге Вултуреску чије има на епском небу записано ветар изговара Ђорђе Орловић али несумњиво тачан превод из шумског речника носи у кљуну његов чукундед изнад планине обрасле пламтећим перјем слободних летача

(Београд – 30.11.2004.)

(„Зарно витло“)

Стари српски језик

Ако не знате како звучи стари
српски језик дођите у Свињицу
каже нам рођак Илија Силчеану
и послушните именице закључане

у самогласну птицу која плоди
и спаја дунавске обале у срцу
певача загледаног у степенице
саграђене над реком зачараном

Крените трагом змаја замаклог
у брујне српско-влашке вокале
нахрањене одјеком истог смеха

и плача из паганске загонетке
и коначно у речнику пронађите
претке озарене митским благом

(Сату Маре – 1.12.2004.)

(„Зарно витло“)

Изненада огрејах руке

Озебао од мисли на блиску зиму
изненада огрејах руке у колиби
везаној уснулим корењем колико
за материнску земљу Оаш толико
за недогледно небо испод скута
Сазданчеог и видех у исти мах
шта дозрева у благости поред
треперавог пута којим се пењем
и претварам уздах у воће зарно
(Негрешити-Оаш – 3.12.2004.)
(„Зарно витло“)

У сенци орла Марина Сорескуа

Свакодневно ходам у сенци
орла раскрыљеног
изнад мене

Ноћу ми се чини да сам
слободан али ујутру
чим отворим очи спазим
да лебди високо на истом
месту и оштри канџе
за моју незаштићену шију

Господе учини још нешто
за овај стари привремени
свет и умањи мој нови страх

Свевишњи ме очински
погледа у срце и рече
зар не видиш да орао
у твојој сенци дрхти
и без предаха шири
своја неспокојна крила

(„Зарно витло“)

Запитаности

Милорада Р. Блечића

Како да назремо варљиву границу
ако још у нама ловимо жар-птицу
и тражимо мелем за озледе старе
када у самотном трену прокрваре
како ћемо брата изван непрозира
открити станишта светија и шира
около извора где се жедна слова
наливају тихо тајанством изнова
и јектавим певом зачараног хора
у прамену магле изнад Дурмитора
као да нас гатке озвучене бране
од немости усред горе онострани
(„Зарно витло“)

Затајни пламичак

У благом трену код Минића Јова
топим сметове злехудих снегова
молећи скривен пламичак у вину
да врати оку снохватну топлину

пре него мразни олујник покида
зарне ластаре из чежњивог вида
пре него кобац у осамном кутку
канцама зграби дрхтаву гугутку

пре него брану последњу поруше
понорне струје и душевне тмуше
пре него на дну живог огледала

затрепери сен неутешног ждрала
и моја младост безмерно расута
у трњак поред неспокојног пута

(Ћуприја – 15.5.2000.)

(„Зарно витло“)

Трепет папирног змаја

Мало мало па нова година одјекује ми све
стравније у слуху мисао старог професора
историје више бих волео да је не разумем
иако знам да још нешто недокучиво у себи
крије и подсећа на трепет папирног змаја
у ваздуху љубичастом изнад понора тамног
и тешко наслутивног у омами дечјег видела
зароњеног у ткиво на разбоју недогледном
мало мало па чујем разговор позног цвећа
са зимом скривеном у дубини осамног врта
(„Зарно витло“)

Свикавање на левитацију

за Јоана Флору

Без обзира на текст написан пре
буђења најтеже је пронаћи прави
наслов за век посвећендоколици
после је лакше висити на танком
конопцу преденом од чисте свиле
свака реч прочитана мукло упија
ваздух по мерама самртног ропца
и постаје нов ослонац друкчијег
присуства изнад несите празнине
на листовима књиге ледне колико
све друго нестварно и потрошено
уста на уста са чаровитом муњом
када млади сан у градини пустој
оста без крила заувек препуштен
дугим сенкама скамењених анђела

(Букурешт – 21.12.2005.)

(„Зарно витло“)

Бор

Коме је дуго ћутња мати
а неизречје једини двор
сигурно зна колико пати
изнад понора високи бор
негован громом необорен
какву затајну снагу има
у камену шта сања корен
а шта крошња у облацима

(„Зарно витло“)

Молитва

Једно по једно
сунце нам оде
зенице пуне
претамни часи
пребрзо расте
невреме ледно
жишку Господе
у сну нам спаси

Језик нам везе
прастара сега
у искон звуку
препуне језе
речи се плоде
ал нема цвета

Спаси Господе
и смањи муку

(„Рујно“)

Ужичка црква стара

1.

На дрвеном звонику
ужичке цркве старе
ујак Милоје деље
векова тамних слику
апостол Марко над њим
отвара јеванђеље
за трен да буду ближи
свом строгом усуднику

2.

У нестишаном звону
ужичке цркве старе
свети отац и ујак
благе речи резбаре
у речима кључари
овог и оног света
у њима тајно сунце
свог творца одгонета

3.

Било је време да се
замени шиндра трула
и да се праочев крст
дигне на место више
под распећем у нама
најзад да сине кула
у којој ујак свој сан
још за нас мајсторише

4.

Источник иза цркве
умор са чела скида
посебно мрак исконски
што цвета на дну вида
да ли је вода стварна
или из снова точи
живим млазом да продре
у жедникове очи

5.

Где је мелемни извор
у којој је висини
носи ли благовести
или нам се причини
ниче ли из планине
или испод олтара
умањује ли жеђи
или још веће ствара

6.

Свети Марко и ујак
на чудесноме броду
из васељене троше
патњу и непогоду
залуд проклети ветар
диже таласе мутне
залуд ловци у магли
праве замке окрутне

7.

Онај што је пред њима
између хриди мирно
показује путеве
у море непрозирно
испод творчевог чела
да ли је амбис већи
иједна друга црква
у ноћи могла прећи

8.

У густишу невидном
погледе што век жаре
крију нашег детињства
позлаћене звонаре
озарени зрелином
у некушаном плоду
чезнемо да нам муке
у други говор оду

9.

Било је време да се
замени шиндра трула
источник несмирајни
да нађе уста жедна
било је време да се
вратимо из расула
прецима усмрћеним
у недра недогледна

10.

Около цркве башта
засејана костима
одавно смо трагичном
времену у гостима
једном виђена слика
труне на дну памети
у њеноме оквиру
над собом смо наднети

11.

Не плашимо се казне
не може бити горе
иако знамо да нема
над родним брегом зоре
само титрав пламичак
негде у галви претка
обасјава мучнину
у нама без свршетка

12.

У недогледе лети
утва од неба већа
на крилима јој блиста
молитвеник од цвећа
преображење жудно
небеског цара круну
носи за сва времена
у своје моћном кљуну

13.

Још нерођена деца
од месечине и траве
у свом будућем срцу
гнездо за наду праве
да ли ће икад игде
смирај потпуни наћи
да ли ће налик бити
својој кажњеној браћи

14.

У завештању слово
љубве и оно друго
исти је мајстор сково
теби на дохват туго
на људском лицу јасно
може да се прочита
да ти је семе никло
из уклетога жита

15.

Млазеве страшног сјаја
у свевидноме оку
рождество тајно спаја
са ружом на истоку
из таме оностране
своме виделу стреми
дан ће скоро да сване
а петли још су неми

16.

Време мраза и леда
мисао лажна скрила
док сав изван погледа
анђео шири крила
и по ледној плочи
шестаром црта знаке
да се варљиве очи
пробију кроз облаке

17.

Чувар печата ко је
да ли је међу нама
или је пре нас њега
прекрила тешка тама
из подземних пећина
када се јаве звери
ко ће наше одзиве
коначно да овери

18.

По врлетним брдима
пламсају ватре многе
одавно мртва браћа
греју руке и ноге
искушитељ заводи
у шуму искушеника
изгледа да ниједан
нема стварнога лика

19.

У облацима се њишу
никад слушана звона
са нашом мртвом браћом
једина танка спона
побожно дугу ужад
не пуштају из руку
затежу страх и сумњу
у непрестаном звуку

20.

Свети Марко и ујак
стену на своја плећа
узимају а она
расте тежа и већа
а одозго притисле
бројне руке аветне
да се још не испуне
провалије заветне

21.

На усни светог Марка
име оца и сина
добило свој пун облик
у цвету белог крина
на латицама нежним
дашак пролећа вечни
зачиње свој проговор
болан и противречни

22.

Ко зна чије су очи
одозго засијале
није ли плам у њима
део велике шале
до које ли границе
израста чело снено
није ли простор ван сна
твоја слика опсено

23.

Бисерје на језику
дечјем а остарелом
просуто братственику
што чезне за опелом
само пред оштром косом
трепере зреле траве
само слепи не могу
сунце да забораве

24.

На чијем смо темељу
саздани стварним ликом
до када траје трка
са братом и двојником
ветар нађе јаснопис
у устрепталом листу
а човек своју патњу
у разапетом Христу

25.

Прелила се небеса
у тамно огледало
и наш се вид прелива
а светлости премало
давно смо из сна свећу
потајно испод скута
однели до свог гроба
да не скренемо с пута

26.

На језику нам звони
а ми на Божјем длану
јашемо ли олују
узалуд оседлану
а доле у прашини
месију штапом туку
још мало оовом свету
да увећају муку

27.

Заводљивој висини
да ли је крило мера
да ли нас земна страва
то Богу под скут тера
док се не смире звона
зањихана на греди
потрага за утехом
да ли заиста вреди

28.

Месија у ранама
говори руљи тужно
колико је мучнине
за трен спознаје нужно
а одговора правих
нема и неће бити
док нам у вид не уђу
неки други расвити

29.

Из помрачења дугог
не могу жедне звери
не зна се који извор
њихове жеђи мери
пред њима у гомили
стиснути у невери
гонимо своју сенку
од јутра до вечери

30.

Пре времена рођене
свитац у ноћи вара
зар од жртве Господе
нема лепшега дара
цена милости шта је
кажњени неће знати
док самог дародавца
не преда смрти мати

31.

У највећој тишини
препун грознице свете
на звонику нам ујак
заветни венац плете
апостол Марко над њим
отвара јеванђеље
кров и заклон да нађу
будућег света жеље

32.

За стожер на сред небе
веже земаљске ствари
мајстор на чијем лицу
свог сина Бог обдари
записани да није
довољно веза јака
вежемо себе саме
стрепњом из дечјих шака

33.

Испод очних капака
светле иконе златне
а на иконостасу
године неповратне
гледамо једни друге
колико ли смо слични
у страдањим дугим
сложни и несебични

34.

Уз кандила и свеће
засја благост на лицу
да смире за тренутак
у себи свог убицу
да се напију сјаја
у небеском бунару
морају без остатка
у загонетку стару

35.

Светитељи и преци
око цркве у колу
свакоме у оку цвет
зачет у раном болу
трубачи с оног света
облаче душу сјајем
из ватре која пламти
негде за нехај гајем

36.

На крају игре јагње
зубима ће да кољу
не би ли жртвом стекли
милост већу и бољу
судији или њима
награда или казна
потпун одговор нико
неће моћи да сазна

37.

Нема срећнога пута
до спасења што води
испред циља високи
израсту непроходи
али нада постоји
да се може бар једном
отети мали човек
умору непоштедном

38.

Ударце дивљих руку
прима месија ћутке
као да је живео
само за те тренутке
зограф плаче и слика
његове ране многе
док се у мраку смеју
убице хитроноге

39.

Да ли је иког било
на ономе звонику
или смо из сна само
понели рујну слику
да нам бар мало буде
лепше на овој јави
над којом усуд страшни
ледене руке сави

40.

У заумној ризници
чувамо своје муке
а нас бране блакости
из праочеве руке
и безмерни пркоси
из муњиних недара
док се у бајку сели
ужичка црква стара

(„Рујно“)

Мркшина црква

Олтар у трави сав од злата
и сјај у њему
неутешни
невиделица страшно хвата
Мардарије
мој брате грешни

Мркшина црква куд одлете
од чега су јој
била крила
од каквог знака и посвете
кад се у облак
цела скрила

Цветни триод чува је делом
и бруј који
сав свемир памти
словорезач носи под челом
у слову које
из сна пламти

(„Рујно“)

Прело

Не напуштам кобно прело
ни танану
златну жицу
коју преде снено чело
претворено
у преслицу

Не казујем шта се преде
ни чија се снага троши
ко одлази
у нереди
да се вине
до раскоши

Ноћ потроши и узима
без остатка сјај у жици
у прстима расте зима
у предиву
бол и крици

(„Рујно“)

Крајпуташ

Из земног праха
никога нема
да ме подигне
у прејак конач
муке и страха
ноге и руке
везује земља
изнад су многе
браве и куке
а доле дуг пут
затегнут јасно
до свог безвремља

(„Рујно“)

Свећа

На дочеку ноћи
зимске и сабласне
нема дечјег смеха
ни у једној струни
само курјак гладан
из старинске басне
страшним урлицима
мисао ми пуни

Запаљена свећа
у кући без врата
плашим се да може
пребрзо да згасне
ко ће тад у мраку
да угости брата
а јутра у шуми
преопасно касне

(„Рујно“)

Крик

Мати моја преблага мати
у чијој ћу се љубави
више разазнати

Чујем
нечујни чекрк
и биље док улива боју
у протку затегнуту давно
на чудесноме разбоју

Чујем
душин чунак
провлачи се између тајни
у очај мој
детињи
завичајни

Мати моја преблага мати
докле ће ме твој поглед
спасавати

(„Рујно“)

Вејавица

Испред крушевачке галерије
стоји сам Радуле Анђелковић
а снег жестоко веје
све је чудно иако знам
да тек у привиду живот
открива своје ругаличко име
у ово време оскудно
једино је сан одбрана
од зиме нарасле
до неподношљивости
са свих страна шибају
бичеви дуги и ледни
тешко оном ко не уме
гласно да јаукне

Испред крушевачке галерије
у ноћи јануарској
стоји сам Радуле Анђелковић
а снег немилице веје
одавно је прешао високи брег
а у вејавици као да није
запитан: Зашто нема више
радосне боје у понору
или на вису свеједно
а многе слике
најдраже моје
још завршене нису

(„Рујно“)

Одметников гроб

Ко ли оно
у врзини труне
и костима
храни
жиле глога
јуче охол
сад мекши
од вуне
заборављен
од људи
и бога

Чије нико
не помиње име
за ким суза
ничија не кану
зашто су га
усвојиле зиме
у нигдини
у вучјем забрану

(„Рујно“)

Јутрење

Чини ми се за трен
да је дошло јутро
пре стварног сванућа
и да асветлост густа
куља са дна ноћи
да засветли кућа
и у њој од свуда
праочева уста

Засија ми неко
сунце много веће
и јаче од оног
угледаног прво
и напи се сјајем
онострано цвеће
пре јутра у мени
пролистало дрво

(„Рујно“)

Мађије

Димитрије Перић из своје фруле
вуче увис црвен кончић везан
једним крајем за мирис
у босиоку другим за страву
у дечјем оку
излазе из тамне воде
слике предака
свет мање језан
за трен бива
колике још несреће
да се догоде да потомци узму
у своје руке мачеве и распоре
пре зоре неситога дива

Димитрије Перић из своје фруле
сан у звук претвара
а звук у мађије
без којих не бисмо зло препознали
мисао страшна и стара
колико и наша бол
испунила је богу
непослато писмо
да ли смо за његову помоћ
недостојни и мали
или нас тренутна сумња
у сопствену снагу вара

(„Рујно“)

Румунска икона

Чело да спустим на длан
благој матери за трен
клан недоклан у вери
праочев сам сан и сен

Ту је Боже и мој дах
моја тихост и мој глас
из сејачеве руке страх
у пшенични сливен клас

Испред зла ко диже штит
безнадан где идем сад
у чему сам Мајко сит

како да утолим глад
на језику ми цвета мит
а ум троши бол и јад

Решица, 27.3.1996.

Никита Станеску претворен у тигра

Из великог тамног сна песник
излази на сцену обојену
у зелено а испод ње шта би
могло друго бити него тама
говори да у трену када подигне
своју руку међу дрвећем
настаје мук и тај је трен
скамењен на уснама нерођених
дечака умотаних потпуно
у плач и смех у патњу и радост
слушаоци опчињени својом
неочекиваном сликом у песниковим
тајновитим очима завиде тој
спремности да се свет уједини
на најнеподеснијим местима
за коначни изговор за утицање
у душевну понорницу никада
сунцем обасјану

Господе
јасно је да нема истинских сродника
а све окупљене проглашава
за своју браћу за чуваре
прве Речи испуњене прахом
синова развејаних у недоглед
у цвеће да се волимо
као цвеће у стихове
процветале на леденој санти
на језику дечијем старијем
од звезда одакле трошност цури
у све што поседује знано име
у све што чини песниково лице
недовршивом ововременском елегијом

Никита Станеску на зеленој сцени
на измишљеном саморађајућем
острву претворен у тигра
у чијим се канцама крије слобода
неопходна неслушаном звуку
привидно одсутан пред шумом
преко које језик баца невидљиву
челичну мрежу забије зубе страшно
у сопствене слабине и из дубоких
рана неутолно пије младу опојну
крв побуњену против слепог крвотока
нико у том трену није могао знати
из великог тамног сна у самоубилачком
скоку да ли заувек одлази или се само
враћа у дубљи сан по други пут
непредвидив и слободан да се роди

КРИК ОНОГ ДРУГОГ

1.

Мало је дужи од стиха
устрепталог крајем
мохољског лета на обали
реке скривене у густом
лирском тршћаку а краћи
од кирицијског певања
из вика у непрозирној
ноћи на путу кривудавом
од немила до недрага

2.

Нико не зна зашто
једном засејано поље
напушта неповратно
као да није надасве
мера немерљивом уздаху
испред огледала сасвим
наливеног видом мутним
и варљивом надом да је
припао још Неком
у часу самотном

3.

Непредвидљив у више
праваца одједном
расте и листа болно
у ваздуху недисаном
изван безброј облика
поверених сећању
непоузданог сведока
да је крик Оног
другог изнад понора
изазовног сваки пут
вајан од самогласника
сетних колико и радосних

4.

Постепено део по део
троши језик храњен
сумњом да нема ничег
новог у речнику Сазданца
неподмитног који шапатоу
у муклини даноноћно
разара свет без ране
задобијене пре рођења
на распећу родитељном

Санопис воде

СИМОНИДА

1.

Пре буђења
у градини тамној
Симонида опчињена последњим
расутим сјајем на далеком
затајном вису открива своју
сненост поверену без остатка
боји непојамној
из сликаревог
омамног вида
за лепотом одвећ
кобном у вековитом
фрескопису

2.

Истовремено
назире себе саму
са друге стране огледала
испод самотворне јабуке
од митског злата на стаблу
обремененом изван загонетке
коју није знала нити ће знати
зашто пустошник има
руке огреховљене
у трену када свој
лик препозна
у њеном

3.

Крхка и лакша
од пера пауновог
силази са зида светог
и шапуће: Дуго сам била
окамењена Симонида у глави
лирског песника Милана Ракића
а сада идем у сусрет новој
поетици док за мном надире
потера нерођених Читалаца
преко прага куће
саграђене на дну мојих
ископаних очију

4.

Ко у мени
после безброј метафора
потрошених види ишта друго
осим судње љубави између белог
Раса и плаве Византије ко ме се
заиста сећа када путеве до мог
посветног двора окује
лед и зима ко ће рећи
да сам и ја цветала једног
пролећа и да од тада под челом
остарелог Краља ништа више
процветало није

5.

Пре буђења

Симонида потпуно припада
сенкама осетљивим на зраке
сунца измишљеног поново
у тамном поднебесју са сликама
нестварним а живим и непорециво
опстаје онолико колико допире
магични јасновид до чежњивог
врхунца и склада никад
сагледаног до краја између
прећутаних многих истина
на имању осамном

ДРАИНЧЕВА РАПСОДИЈА

Драинац рано заплакао на мосту
топличком теши све без наде
и дочекује песнике занесене
и младе колико младости
повере стиховима који
углавном у пакао воде

Када вас свети отац Прокопије
у свом духовном подруму вином
слатким опије браћо вијорна
црна у пролазу кроз непроходну
шуму запевајте истовремено
радоснице и баладе у двору
сазданом испод родитељног
трна без обзира што вам бог
у сну златне јабуке из језика
зачараног неприметно краде

Драинац ујутру стоји сам на мосту
хипнотичком поред њега сломљен рам
направљен ко зна када за равнодушне
посматраче реке која мање тече
а више бунца о свом непредвидивом
току и пролазности исувише опеваној
одједном нема оног кудравог сунца
у тршћаку да ослушне фантазмагорне
ткаче и оног дечака што носи ружу
у оку и шапуће поверљиво само мени
да смо од рођења на овом свету
самоникли и непоправни уклети гости

СКРИВЕНА ПОЛУГА

Пре него напусти стену закопану
дубоко у бајку старац белобради
језиком додирну скривену полуку
између слика неприсгалих на око
загледано вечно у гај иза врата
недоступних ником ко има сувише
доказа за постојање неспокојних
самогласника у жилишту затајном
али то је одјек неке друге јаве
и чаровит одсјај нових путоказа

ШИНДРА

Адаму Пуслојићу
и Александру Секулићу

У шест сати после рата вечерамо
кувана јаја заливана ироничним
пивом иако о томе у Хашековом
запису нисмо нашли сличне податке
једино сам сигуран да изгубих
једног а нађох другог брата
и све до недавно посвећено кривом
постојању одједном је мени постало
некако право и све удаљене ствари
жуђени мир почиње да спаја полако
на језику одметнутом из читанке
за први и други разред и за онај
никад положени чији је учитељ сам
ђаво жењен двапут: Увече сенком
голубијег јата ујутру девојком
рођеном у пени сањаног мора изнад
кога се црн облак са својим оцем
бори да отвори у сну забрањена
врата иза којих леже свати уморени

На Зеленом венцу у шест сати после
још једног рата у пивници коју гости
преживели зову Шиндра у нама нараста
жеђ непозната и сета онога који неће
из рова да се врати преко свога гроба
макар у мраву или птици кап благи
да проба из вечерњих песама и посвета

Београд, почетком јуна,
1999.

ЗЕБЊА КРОЗ ОГЛЕДАЛО АПЕКСАНДРА СЕКУЛИЋА

То огледало и девојчице у њему
затворененије ништа друго
до зебња да видимо колико
немамо снаге да ухватимо преостало
времеи сећање на страсти
када је утва златокрила
летела изван свога митског рама
без страхада ће изнад огњишта
у нашим младим прсима изгорети:
Остарели дечаци стављају потпис
испод лудила непреводивог да онај
који истину нуди другачије видел
не прима и да још мало праха
поленовог имамо у лептирастој шаци
оплодићемо црну ружу о којој
баштовани дуго сањају
и умиру да је никад не оплоде
на дну пролећних груди у својој
незацељивој рани зачетој
у неизбежном судару чежње и слободе

НА АВЕТНОЈ СКЕЛИ

(Недалеко од срушеног
варваринског моста
1999. године)

У непрозирној маглини не знамо како
ни откуда али другачије нисмо могли
преко затајене реке Разван Вјачеслав
Станоје Адам и ја са сенкама морним
на аветној скели коначно без многих
илузија и заблуда чије свеже озледе
осећамо у муклим истинама на уснама
мрких земљоделаца уосталом шта рећи
више о патњи свакидашњој
шта можемо невесели да поверимо
другима а себи самима не смемо
шта нас без милости болно гризе
и једе изнутра док немо клизимо
у све већој тмини ка другој обали
само петшест минута а нама се чини
да смо неколико векова у истој кожи
одраној руком ледном са старих
одвећ изневерених идеала поред пута
дуго траженог а изгубљеног одједном
пред новим налетом вала неукротивог

ИСПРЕД ЧЕКИЋА НЕПОДМИТНОГ

Богдану Мишчевићу

1.

Свет који видим
тренутно постоји
као и ја повијен
маглом љубичастом
у очима детета
уснулог у врту

Ствари околу мене
сенке су неких
других ствари
обасјаних светиљком
из погледа Бога
нествореног

Ствари околу мене
признају једино
власт трошности
и шире страх
испред чекића
неподмитног

2.

Свет који видим
није ли само слика
одметнута заувек
из рама кројеног
по мери илузије
непролазне

Сродник сам
свему што воли
и чезне непрестано
за честицом љубавном
из језика
обоженог

СРЕЋОМ

Поред
белог хлеба
постоји и црни
а црни је бео
када другог
нема

ТРЧИМ УКРУГ

Одсјајем

из свог неописивог
ока бог коња саздан
у непрозиру храни моје
видело да се изнутра
потпуно видим једном

У том часу опседнут
родном тајном заржем
на звезде старе иако знам
да нико више не пита
гласно откуда толико
пустоши у зеницама

У блиставом коњском
оку истовремено сам
мали колико и велики
посебно на срећном
путу где никада
нисам био

У блиставом коњском
оку опијен трчим округ
за својом надреалном
сенком у честару
недоходном иза
брега зачараног

Уздахом
свакодневно
мерим колико ме има
између оног што јесам
и оног недозваног
без седла и узде

Бог коња
није ли споменик ватре
засијале у мојој првој
неутешној сузи
када зима
у мени тек рођеном
велико имање нађе

ПРЕОБРАЖЕЊЕ И ЛЕТ У БЕСКРАЈ

Сергеју Главјуку

Знаци препознавања облака одавно
захваћених струјањем ваздуха
недисаног
у белим лоптама између шака
анђелових
изгледају мања пре замаха самогласног
у стварности окованој истином
недогледном
на крају надања да је преображајни
дан дошао летачу на језик у шуму
пуну страха од неизрецивих црних
именица у именику над којим
лебди плам неутешан али време
из зеница снених у тренутку
све завара враћајући испочетка
у поглед опседнут митском сликом
дуго траженом за рам много
шири од заноса
младачалачког

ИСПОД КРЕМЉА

Слободану Ракитићу

У ресторану брзе хране
преко пута огромног врта
и споменика погинулим у рату
отаџбинском разговарамо уз млако
пиво колико је руска земља велика
у патњи и пуна шкргута загонетних
из утробе матерње како би то рекао
Тјучев загледан у несхватљиво
безмерје и непристајање да је
овај свет само један од многих
избора пред анђелом чија слика
пре свега у нама подсећа на сетно
повечерје и сенке несмирајне
около извора затајних
у близини душевног
самотног брега

Москва,
21.5.2004.

ПОСЛЕ ХИЉАДУ ГОДИНА

Милутину Мићовићу

Погледу са мале терасе хотела
Национал недосгајале су у првом
тренутку пламне боје а без њих
неизоставно слике стичу магловита
објашњења зашто сам баш сада овде
после хиљаду година стао да видим
како се из мог чела радозналог
прелива још један загонетан
дан у белу гугутку и млазом
мамног пролећног вина увећава
вече неспокоје у светиљкама
жмиркавим и сличним жедној
запитаности игроказом
сеновитим у дубини тамног
честара на обали Волге

Самара,
24.5.2004.

РУСИЈА - МОЈА ТЕРАПИЈА

Чекај у два стижем на време
све је у реду иако тако
не изгледа каже песник
Сергеј Главјук уосталом
такву сам поруку очекивао
важно је да смо закорачили
у четвртак и да среда припада
успомени без неизвесних надања
стари идеали су појели сопствени
говор у изневереном срећном
звуку узалудно траже одјек
другачији петак говори ако
дође недеља коначно ћу знати
да је Русија овог пута истински
била неопходна терапија свим
мојим досадашњим болестима
а молитва у цркви Богородице
Казанске лек благодатан

Москва,
26.5.2004.

БЛАГОДЕТ КИШЕ И ОСТАЛО

Када у Москви пада благодатна киша
у Србији се очекује златна жетва
тако одувек мислимо без обзира
да ли смо на време наше њивице
засејали правим семеном
углавном костима
у сваком случају нешто ће
да роди и биће хлеба овде и тамо
где киша не пада у мају испод очних
капака Христа Спаса упркос притајеној
непогоди у дубини неба недогледног
и мене живог пред пљуском
непоштедним

26.5.2004.

СЛОВО У БЕЛИНИ

Заслепљен
нестварном надом
да није све рањиво
и болно на путу преко
тамног брега испијам
још једно самотно пиће
али прво записано слово
у белини вечно жедно
и неуголно принавља
из даљине крадом сету
потиснуту у неизречје
после говора шапутавог
и одузетог детету
одавно уснулом
у мени

НА ОБАЛИ ВОГЛЕ

Ганету Тодоровском

Мој дах се све више меша са зраком
никад угашеним у зеницама пријатеља
рано замахних у вијорне траве испод
неба оностраног и једноставно стиче

у исти мах са сваком изговореном
реченицом одсјај непролазног плама
на путевима сненим и непредвидивим
између жеља и свакодневне страве

Мој дах се непрестано пуни нестварним
ружичњаком процветалим у жарним
прсима
деце још нерођене а зачете пре
сванућа

на страсној струни затегнутој у вечно
живим самогласницима на које
тајновито
пада поленов прах из цветова
заљубљених

ВОЛГОЊАК

Несазнајна семена
од јутра до вечери
у благости омамној
неукротив волгоњак
зачиње сваког трена
и благодарно мери
после зиме на ваги
озареној и тамној

Оковратник подижем
узалуд без одбране
од загонетног вала
и лета које стиже
незадрживо преко
недогледних обала
У гнездо савијено
на врху смене гране

Волгоњак са севера
колико и са југа
одозго и одоздо
из затајних јаруга
непресгано принавља
речи звонке и свеже
да небо изнад Твера
пауци не помреже

2.6.2010.

ЗАПИС О ПИТОНУ

1.

Испод циркуске шатре човек
наг до појаса огроман и црн
показује питона склупчаног
на дну самотворне загонетке
и објашњава забезекнутим
људима околу да је његов
зелени љубимац од главе
до репа дуг пет метара
а од репа до главе седам

2.

Мој пријатељ присутан том
догађају и сада верује
у тако нешто посебно ако
неко мери питона очима
испуњеним истовремено
страхом и дивљењем као
много шта подложно погледу
искоса колико стварном
толико и надреалном

3.

Такво чудовиште своју праву
величину једино открива ван
кавеза поетичког казује ми
Нико Графенауер у славном
руском граду Твер загледан
у метафору још непохабану
климам главом потврдно
и пијем млако пиво зачињено
сетом из словенске читанке
никада до краја сагледане

4.

Кад би питон имао још две
главе макар твоју и моју
једном би сигурно био цар
змијски са свим доказима
да власг несумњиво припада
троглавом владару који може
све конце модерне поезије
да завеже у чвор неразмрсив

КАМЕНИ ОСМЕХ

На улазу
у тихост манастирску
лично нас поздравља
каменим осмехом
Басараб Неагу а ми
заstraшени близином
неба гледамо у земљу
испод краљевих ногу
и грејемо се изнова
пролећем из свевидног
ока анђеловог после
дуге зиме на путу
обезбоженом

Курта де Арђеш,
29.6.2008.

ПРЕКО СЕДАМ БРЕГОВА

Последње капи матерњег млека
из јесењег марамурешког слога
цеди језик уочи још једног
духовног уједињења у Алба
Јулији пред онима који долазе
преко седам брегова из века
у век за пшеничном главом
тате Скорила уснулог испод
десет хиљада вртлога у кругу
миоритичком у сунцокрету
свевременом на врховима
крила орлових која чекају
да се у бескрају неумитно
споје са својом пламтавом
сенком преко седам брегова
колико на северу толико
на југу припада криптографу
земном и ветру нехајном
за лишће опало

БРАИЛА

1.

Како продрети без озледе
у саму сушт животодајне
магичности принављане
сваки пут на други начин
причом Панаита Истратија
о цинцарској неизвесној
пловидби и недовршивом
трагању за кућом одавно
одлетелом у пристаниште
огрнуто скутом господњим

2.

Како језик једино сачуван
у скривницама недогледним
да обасја темеље зачудног
града изнад реке набујале
до болног пева између црне
шуме и мора црног после
свих неумитних понирања
и промицања у нестварност
ширу и дубљу од стварности
само знане аласима укпетим

3.

Како пријатељу да објасним
худом тумачу зашто је град
нови озидан у нама зрацима
неугасивим и колико је зид
наливен модрим бескрајем
из очију непојамног анђела
како да докажем постојање
вишег и трајнијег станишта
без обзира на незадрживе
налете разарајућих таласа

У ОЧИМА СТАРОГ И НОВОГ ЗАГОНЕТАЧА

Преко пута древне цркве
позориште подмлађено а иза
читанка осенчена моруном
златном и значењима
тешко преводивим
на језик јасан

Унутра
помешани гласови
првих власника тајнописа
дунавског и лађара
омађијаних таласом
безвременим у очима
старог и новог
загонетача који

отвара уста и препушта
све жељено а неказано
ником више жутолисном
облаку изнад Браиле
фантазмагорне

9.10.2008.

НИЧЕГ ВИШЕ У ВЕТРУ

Михај Еминеску

Једно дрво на уснама свог
онемелог сазданца старо
и квргаво расте

из облака преображајног
везујући кореном чврсто
именице никад изговорене

једно дрво себи самом
истовремено предак
и потомак

поверава без остатка мени
скривеном у њему стрепњу
од секире невидљиве

једно дрво колико стварно
толико опседнуто илузијом
и веровањем да ничег више

у ветру гороломном нема
осим самоће неописне
речима знаним

пре него се потпуно осуши
једно дрво напушта шуму
превише опевану

и замиче непредвидним
путевима иза завесе
ткане нитима тамним

једно дрво ослоњено
на уздах бога шумског
постаје коначиште

птицама лутним после
дугог лета за лирском
кућом на небу другом

15.1.2010.

ВИНОГРАД

Први дозрели гроздови
наливени сунчевим
зрацима и сећањем
на оне који се још
нису срећно вратили
у митску тврђаву више
саграђену у облацима
него на земљи како би
то тачније и лирскије
казао Блаже Конески

Негде на врху
племенитог винограда
неко запева
о вечној љубави
ако је уопште
раније престајао
да пуни својим дахом
животодајним речи
привидно сличне
углавном чежњиве
и неутешне

Прилеп,
20.8.1986.

САНОПИС ВОДЕ

Као да је све над гором
зачараном припало некој
другој причи на уснама
дечака вечно заљубљеног
у ноћ опчињену страсним
сјајем из златне папрати
на обали уснулог језера
где се без застоја вију
срне и гоничи санописно
вајани од зрака утварног

Радожда,
22.8.2010.

У ПРИЧИ НЕДОВРШНОЈ

Љубиши Георгијевском

Танку линију између света
постојећег и заводљиве
илузије без застоја затеже
чекрк самотворни на језику
одавно очућеном а на једној
и другој страни јесен са свим
рујним метафорама постепено
повија конзулска времена
у причи недовршној

Још само да се појаве из улице
кривудава браћа Манаки и направе
јасан снимак мог уздаха
за девојчетом које замиче
кроз капију обраслу зимзеленим
бршљаном још само да видим
докле сам дошао трагом
младости опсесивне

Битола,
16.10.2010.

ВОДНО И НЕБО ИСПОД

1.

На тераси у ресторану недалеко
од манастира древног склапам
очне капке и видим себе
опчињеног вечерњом свежином
и бокалом црног вина
у истом часу посвећени
незаборавном лирском дану
и поветарцу гладном мира
истинитог наздрављају ми после
много година Анте Поповски
и Гане Тодоровски из самородног
винограда Блажа Конеског

2.

На Водну у ресторану недалеко
од манастира древног сенка сам
оног риђег дечака затвореног
дуго у мени рекох тихо
загледан у затајно
небо из зеница
пријатеља одвећ
уснулих

ИЗВОР У ГОРИ ВЕВЧАНСКОЈ

Около олтара олисталог
у црквици белој на међи
оног што јесмо и света
што нас надом безмерном
вара изван болне истине
ројеви пчела оностраних
непрестано круже и блаже
жеђи исконске и неутолне

МАГИЧНА ИГРА ЗОРАНА
РАДМИЛОВИЋА

1.

На једном лицу
безброј ликова
у једном гласу
безброј гласова
везаних чврсто
за измаглицу
што се у причи
јесењој расу

2.

У истом телу
владар и слуга
један се смеје
а други плаче
док лове страсно
сенку веселу
около своје
пламне палаче

3.

Снохватне усне
питања лију
једно замире
друго се рађа
сливено одвећ
у чаролију
на самом рубу
морног безнађа

4.

Магични играч
на позорници
ван јаве јетке
помаже птици
фантазмагорној
да се открили
у метафори
без одгонетке

5.

А свет опседнут
срећом убогом
силази на пут
тихо са сцене
да би се срео
са сненим богом
чији тајнопис
нема замене

6.

Изнова Хамлет
сит старе славе
распреда криком
трагично ткање
а зна сигурно
после представе
све је остало
само *ћутање*

7.

Захвална родној
измишљотини
и треперењу
зачудног зрака
још траје негде
игра у тмини
и омамљује
лирског јунака

НЕДОВРШИВО ГНЕЗДО МАХНИТЕ ВЕВЕРИЦЕ

1.

Не знаш више писати песме
кажеш увежбан за излазак на сцену
окрепљујућег очаја да би што
безболније

претекао долазак могућег увећаног
Страх

Ухватио си себе успаниченог
како мане врлинама проглашаваш
и стао си

комадом покајничког тучка
окрзнут
по незаштићеном кликтавом срцу
(Ах срце Мехураста метафоро
непоправљива дангубо)

Убод није дубок
никло је неколико капи крви
да би се грозом напуниле очи
већ навикнуте на слаткоуспављујуће
равнодушно и отужно
посматрање ствари упорно
непревођених на другу страну
колико блиског толико
незамисливог
Ништавила

2.

Заиста

не знаш више писати песме
понављаш све храбрији
и не видиш начин за нешто друго
када су ти руке обузете одржавањем
равнотеже на затегнутом конопцу
изнад понора засејаних оштрицама
неподмитним чији се сјај највише
огледа само у твом дуго
очекиваном паду

Ниси могао проћи без казне:
Брже ли је схватиш
продрећеш успешније до језгра
њеног свеколиког множења

Нека је благословен твој први
знак опомињућег кукавичлука

Сведоци се углавном неће
сложити је ли то диван
или гадно заслужен крај

3.

Не стиди се ругања стенама
испред
једина ти је помоћ у налету главом
једанпут
двапут
стопут: близу су
непоречивог распрскивања
није искључено
обостраног

На твом путу уместо стене
имаћеш већу и чвршћу препреку
запитаност без одговора
да ли си узалуд одржавао искушеничку
равнотежу у ваздуху без ослонца
чему служи
смртоносно разбијање

Не можеш ни на врата ћутње
од лажног су злата ни очи склопити
не можеш из затрованог извора
        разумљива су ти коначно
само туђа добро изведена
саноубисгва

4.

Лако је теби - постао си крилник
у недохвату али сада када не знаш
више писати песме
    како ћеш и куда ћеш
заглушен јасноћом других
уверљивих гласова

Шта значи уронити лицем
у бездано сневалачко огледало
и извући у мрежи сна љуштуре
неоживљених мисли
    је ли у тој искрености
    олакшање и излечење

Шта значи довести
до спаса неколико брзорастућих
ларви ретких црвених лептира
и дозволити им да полете
по простору за непоновљиво
сневање када је поленов прах
са измишљеног расцветаног жбуња
изгубио неопходну
оплођивачку моћ

5.

Ловци на лептире

(боље би било да можеш како они
желе)

разбрајају незамисливе усијане
чиоде док дрвене подлоге небеса
сведених на огледне кутије
облажу зеленом чојом
а стакпене поклопце
причвршћују за своју
безмерно острашћену спознају
коју ће касно осмехнути
у пресудном часу заменити
пуштањем лептира на слободу

Нова спознаја избрисаће
временом првотну а неки други
изузетно вешти и обучени
ловци замениће песнике
за лептире

6.

Не знаш више писати песме
свикле на одјеке милозвучне
и допадљиве у патетичком слуху
а већ си спреман за изопштеност
из ореола мученичког

оставио си слављеничко
достојанство исказа за пригушено
светло у хлебарници

након доласка Жестоког
Сабеседника коме ћеш
прво плънути у равнодушно ухо
и који ће ти на крају
појести без остатка
изможден језик

7.

Од домаћих животиња
имаш једну махниту веверицу
када помислиш да је склупчана
у кревету висећем
она скочи на орман
када шапнеш: Лепо ти је ту
за трен се хитне на сто
међу неисписане
листовете
хартије

Шапе су јој прљаве
и свуда околу оставља трагове
затајне и неизбрисиве

у тим траговима откриваш
своје кобно задовољство и осећаш
срећу макар и варљиву дође ли ти
под чело забављена градњом никад
довршивог гнезда
вртећи се укруг и голицајући те
дугим светлосним репом по зеницама
пуним чежње и омаме
за Невиђеним

Санопис воде

АЖДАЈНИК НА КАПИЈИ
БЕОГРАДСКОЈ

Редови

редови

редови редови витке браће

дуги предуги редови луталица

пре пролећа предвече из угљенисаних

успомена

из цвећем обраслих конц. лагера

натоварени врећама сопственог пепела

коњима за репове везивани

нерастргнути

сољени

недосољени

на кочеве набијани

провлачени кроз заогњени прстен

у ћелијама срушеним млазевима

пркос-крви

редови кукера јарила бабугера

василичара

машкара турица и вучара

куљају

из чадних пећина

из кртичњака

праћени лелеком и свпрком хармонике

планина развучених

необузвано

радосно

рукама невидљивог свуд присутног
свирача

ожењеног првом травом
закићеног младим месецом

пред њима јужни ветар
са живом птицом на врату
пред њима извор-звоно
у дну неба авалскога
обешено
зањихано
непокор да нарасте

зачиње поље
у brazди кости слепог певача зачињу
расте ребро
за гудало
а за струне
у јауку дамар ниче

над бунаром дубоким безданим
на прагу неба заветног
јединог дома бескрајног
својим звезданим језиком
човек у стабло безмерно
сву светлост
скупља
с л о б о д о

грло пламена и чело ветра заметног
у огледалу таласа страсног
покренутог иза снова
из никад вићеног мора

ИСПОД СНЕГА

Отац отвара прозор и пита како могу
да идем а трагови у снегу не остају за мном
не смем да се окренем
на прозору нико не стоји
кућу је дигао ветар прозор је тамо
где нема неба и моје стопе ни за живе
ни за мртве очи видљиве потпуно
не могу бити у одласку
идем испод снега идем од очеве смрти
све даље са младим сунцем идем
испод снега и кажем да ћу кући доћи
тамо где отац узалуд не чека
мој стварни повратак

ВЕЧЕРЊИ КРЧАГ

Оружје не треба мени
Довољна су ми уста
Хлеб да једем жену да љубим
Оружје носе преварени

У чије име
Бацам у себе семе смрти
Да се из њега слобода роди
Лепша мисао заводи ме
Да будем чигра и да се врти
Свет намењен непогоди

Нека сам кукавица и нек ми суде
Сужњи затворени у тамнице књига
Мој ход у зраку не зависи
Од судије и пресуде

Не скупљам снагу да се браним
Ту где је мир бескрајно благ
У стрепњи да снагом не расаним
Чело везано за родни праг

Ко прве ноћи када угледах
То моћно небо изнад ливада
У златном фењеру како пламти
Осетих срећан да ништа више
Мој ум не памти
Осим светлости којој припада

Довољне су ми очи
Да ме воде дном плаве провалије
И сваког часа да разликујем
Истинско сунце од чаролије

Довољно јасно остављам траг
Ни ноћ не може да га скрије
Диван је вечерњи крчаг
Из кога пијем и који ме пије

НЕВИДЉИВА ЛИСИЦА

Ловци прогоне невидљиву лисицу
преко снежног поља
не би се и они сами видели
да страх не иде испред њих
хајка је већ надамак црне шуме
и гласови прогонитеља
праве нераскидив прстен
знају да не могу друкчије
убити невидљиву лисицу
пре него сва дивљач
у опкољеној шуми
не буде на нишану
њихових пушчаних цеви

ПЕЧУРКЕ

Наше мајке још из шуме нема
ни печурки на столу нам нема

У нама је сва њена самоћа
разапета од јутра до јутра

Док гледамо шумски прозор гладно
сада брата ко ће нам родити

Игра коло око пањева унутра
усред кола мајчина је корпа

Како ћемо у коло старости
кад се крије кључ игре у корпи

Наше мајке још из шуме нема
али њен глас већ до нас допире

Само за час у мрак сам отишла
само расту у мраку печурке

